

A M I SZ I N H Á Z U N K

B
1/105
MM
32.117

69. SZÁM.

MB 37.352

A MÁRKI BÜNE

DRÁMA 5 FELVONÁSBAN

ÁTDOLGOZTA
HOITSY L. PÁL

Izent Antal Rákos
Pécs

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA
RÁKOSPALOTA

Ifjúsági szindarabok

65. sz. WANG APÓ BOSSZÚJA

Kínai missziós dráma 4 képben hiteles okmányok alapján — Írták Ghéon—Nejedly — 15 férfiszereplő — Történik Kínában a nagy boxerláadás idején — Szín: kínai házikó, veranda — Ára: 1'50 pengő — Az előadás joga 5 példány vételével szerezhető meg.

A szeretet apoteózisa ez a dráma. Megrázó erővel tárja elénk Wang apónak, a kínai apostolnak történetét, akit legkedvesebb tanítványa tesz földönfutóvá, boldog emberből boldogtalanná. De ez a boldogtalanság felolvad a krisztusi szeretet tüzeiben, s a darab lenyűgözően érdekes negyedik felvonásában glóriát von a sokat szenvedett Wang apó feje köré. Wang apó megbocsát halálos ellenségének, fiává fogadja és Tchang Fou-Tangból, a kínai gonosztevőből Boldog Tcheng lesz, az első kínai vértanu. Külön érdekességet ad a darabnak két krónikás szerepe, akik az előadó szerepét töltik be. A szindarab hiteles adatok alapján íródott s realitása párosulva a szerző zsenialitásával nagy sikert biztosít neki.

66. sz. NAGYMAMA ÁLRUHÁJA

Karácsonyi színmű 3 felvonásban — Írta Goriczky Elvira — 15 leányszereplő — Történik napjainkban — Szín: elegáns szoba, szegényes szoba — Ára: 1 pengő — Az előadás joga 5 példány vételével szerezhető meg.

Erdélyből elűzött agg úrinő szomorú sorsa. Unokája betegsége hőssé avatja. Karácsony előtt, az esti szürkületben paraszt-koldusasszonynak öltözködve, kosárral fát szedeget egy épülő palota telkén. A háztulajdonos unatkozó leánykái „tolvaj”-t kiáltanak, de széplelkű felnőtt nővérük meleghangú meséje jobberzést támaszt bennük. A koldusasszony nyomát keresve rátalál a nélkülöző úriasszonyra, aki — mert a nemes leány beteg unokáját ápolás alá veszi. — elmondja álruhája történetét. Hangulatos, gloriás karácsonyest fejezi be a bús témát. Különböző két öreg testvér-pár: Leona néni és Panna dada állandó derűvel ellensúlyozzák a könnyközelséget.

rabok

SZÚJA

teles okmányok alap-
szereplő – Történi-
Szín: kínai házikó,
adás joga 5 példány

Megrázó erővel tárja
történetét, akit legked-
vösebb emberből boldog-
tí krisztusi szeretet tűz-
vedik felvonásában gló-
e köré. Wang apó meg-
radja és Tchong Fou-
chao lesz, az első ki-
darabnak két krónika-
szindarab hiteles adatok
szerző zsenialitásával

IA

A

ban – Iria Goritzky
napjainkban – Szín:
1 pengő – Az elő-
tő meg.

ri sorsa. Unokája be-
z esti szürkületben pe-
sárral fát szedeget egy
közö leánykái „tolvaj”-
eleghangú meséje job-
nyomát keresve rátalál
a nemes leány beag-
hája történetét. Hangul-
bús témát. Különben
a dada állandó derűre

A 14

FÉRFISZÍNPAD

A MI SZINHÁZUNK
LXIX.

SZALÉZI MŰVEK KIADÁSA, RÁKOSPALOTA
1930

UNK

A MÁRKI BÜNE

DRÁMA 5 FEVONÁSBAN

Margit Németi kézirattal

Lajcs

ÁTDOLGOZTA

HOITSY L. PÁL

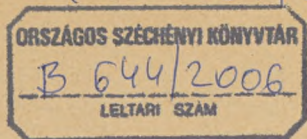
ALOTA

DON BOSCO NYOMDA, RÁKOSPALOTA

MM
32.117

Szt = 95

M 10. 261/69

S Z E M É L Y E K:

SAINT GERMAIN (Szen Zsermén) gróf

HERMANN, aranyműves

ANTAL, a szolgálja

! KERESZTÉLY, } Hermann segédei
JANKÓ, }

JULIANI márkí

NEPOMUK, a gazdatisztje

HELMONT gróf

CREQUI (KREKI) báró

! HENRIK, vak fiúcska

ORVILLE, (Ovijj) a márkí szolgálja

ALTISZT

A BASTILLE (Basztijj) FEGYŐRE

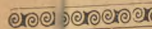
VENDÉGEK, KATONÁK, MUNKÁSOK, NÉP

Történik: 1760-ban, Párizsban.

A KIADÓ MINDEN JOGOT FENNTART.

Az előadás joga 5 példány megvé-
telével szerezhethető meg a

Szalézi Művek Köz-
pontjánál, Rá-
kospalota.

Az

Szín: Herma

Bal a négy r

mel a lakás

ajtó Az első

HERESZT

JANKÓ. —

KERESZTÉL

JANKÓ (fon

A Bastille

KERESZTÉL

JANKÓ. —

kül. De s

többet mo

portásával

KERESZTÉL

JANKÓ. —

ELSŐ FELVONÁS

Az aranyműves és a vak fiú.

Szin: Hermann műhelye. A háttérben ajtó az utcára. Balra négy munkapad, íróasztal és ajtó. Jobbra lépcső, mely a lakásba vezet; valamivel hátrább kifelé nyíló ajtó. Az első kulisszán a szomszéd szobába nyíló ajtó.

Bútor. Szerszámok.

1. J E L E N E T

KERESZTÉLY *a munkásokkal dolgozik.* JANKÓ
bejön.

JANKÓ. — Adj Isten! Hogy vagytok? — Én kitünően!

KERESZTÉLY. — Honnan jössz?

JANKÓ *(fontoskodva)*. — Hogy honnan jövök? . . .

A Bastilleből.

KERESZTÉLY. — Ugyan menj már te Fajankó!

JANKÓ. — Engem Jankónak hívnak, minden fa nélkül. De szavamra tényleg a Bastilleben voltam. Sőt többet mondok! Ennek a tiszteletreméltó intézetnek a portásával uzsonnáztam.

KERESZTÉLY. — Ez aztán előkelő társaság!

JANKÓ. — Hja, manapság az embernek mindenütt

szert kell tennie barátokra, még ha ez a barát esetleg a fegyház portása is. A derék fickó még fegyőrnek is be akar hozni. Azt mondotta, hogy ezt a tekintélyes állást biztosan megkapom, csak mondjam ki, hogy akarom. Csak az a baj, hogy az én egészségem megkívánja a szabadlevegőt és hogy munka nélkül nem élhetek. Azt nem is említem, hogy a ti társaságokat sem tudnám nélkülözni.

KERESZTÉLY. — Azonnal szavadnál foglak. Ül a helyedre és dolgozz.

JANKÓ. — Hm! ez kissé nehezen fog menni . . . nem érzem magam egészen jól . . . Biztosan megbetegszem *(leül az íróasztal mellé)*.

KERESZTÉLY. — No, te lomhaság netovábbja!

JANKÓ. — Lomhaság netovábbja? Én és a lomha? Először azt hallgasd meg, hogy mi mindent végeztem már ma, azután mondj ítéletet! Íme! kilenc órakor már felkeltem. Tíz órakor az őrségen levő jóbarátommal reggeliztem, egy órával később újra reggeliztem és pedig Pokróc őrmesterrel. Ebédre jóllaktam a Mészáros-utcai új vendéglőben. Innen, mint mondtam, a Bastille portásához siettem és ez szintén addig etetett, amíg csak egy falat belém fért. És te még azt mered nekem mondani, hogy a lomhaság netovábbja vagyok? Tudod ki áll előtted? Megmonddjam? A mester tejtestvére! Igen! Ez vagyok én! Csakhogy, legalább is így mesélte a dajkánk, én mindig éhesebb voltam, mint ő *(sajtot és kenyeret vesz elő a zsebéből, elterpeszkedik a széken és enni kezd)*. Tejtestvér! Úgy bizony! Talán te is a mester tejtestvére vagy?

KERESZTÉLY.
JANKÓ. —

od más
KERESZTÉLY

gyázz, me
pedig páli
zájú mar

JANKÓ. —

szom, mi
as pedig
valami, a
tthon He
azt jól tu
testet me

KERESZTÉLY

JANKÓ. —

tük őt! É
két lova
A mester
egyet jele
totta öke
tette az
kapta ma
mellét.

KERESZTÉLY

JANKÓ. —

got, azt
az én eg
mester, n
Tudtunk
tette és

KERESZTÉLY. — Nem.

JANKÓ. — Akkor dolgozz proletár és ne üsd az orrod más ember dolgába.

KERESZTÉLY. — Csak ne nagyképűsködj fiam! Vigyázz, mert tejtestvérből majd bortömlő, a végén pedig pálinkásbutykos leszel és még mindig tejfölösszájú maradsz!

JANKÓ. — Pálinkázó? Egy korsó sört szívesebben iszom, mint a legfinomabb pálinkát. A füstölt oldalas pedig káposztával és gombóccal a legfinomabb valami, amit csak elképzelhetek. Mikor nem volt itthon Hermann mester, új erőt kellett gyűjtenem és azt jól tudjátok, hogy az evés és ivás összetartja a testet meg a lelket. Hermann . . .

KERESZTÉLY. — Szegény mester!

JANKÓ. — Ha eszembe jut, hogy majdnem elvesztettük őt! És milyen merész! Akárcsak én! Egy hintó két lova megvadult . . . A kocsis nem bírt velük. A mesternek ezt meglátni és a lovak elé ugrani egyet jelentett. Megragadta a zablájukat, megállította őket s a kocsiban ülő nagyúrnak megmentette az életét. Sajnos, azonban Hermann is megkapta magáét; elesett s az egyik ló megrúgta a mellét.

KERESZTÉLY. — Már három napja nem láttuk.

JANKÓ. — Hogy mennyire a szívemre vettem a dolgot, azt elképzelhetitek. Hiszen végtére is Hermann az én egész családom. És milyen jó hozzám! Olyan mester, mint ő, nem terem minden bokorban . . . Tudtunkra adatta, hogy az a nagyúr a házába vitette és a legnagyobb gonddal ápoltatja. A mester

új vevőt szerzett benne és méghozzá milyent! Már is adott egy ezer frankos rendelést! A többi pedig még csak ezután jön!

KERESZTÉLY. — Mintha a mester hangját hallanám.

JANKÓ (*elrakja az ételmaradékot*). — Hamar munkához (*helyére ül*). Ah, Istenem, de fáradt vagyok! Csak mondja még nekem valaki, hogy a lomhaság netovábbja vagyok! Én a mester tejtestvére!

2. JELENET

Előbbie. HERMANN.

HERMANN. — Nos, Keresztély, elkészítették a nyakláncot?

KERESZTÉLY. — Igen, mester.

HERMANN. — Jól van, reád mindig számíthat az ember. Keresztély, a nővéred most kelt fel súlyos betegségéből, biztosan ráköltötted minden pénzedet. Fogd, ezt neked adom (*teli erszényt nyújt át*).

KERESZTÉLY (*vonakodva*). — Mester!

HERMANN. — Bátran elfogadhatod, Keresztély, nem alamizsna ez, hanem becsületességednek és szorgalmaznak megérdemelt jutalma.

KERESZTÉLY. — Éljen a mester!

JANKÓ (*kiabálva*). — Az én tejtestvérem sokáig éljen!

HERMANN. — Ejnye! Jankó dolgozik? Hát ez hogyan lehet?

JANKÓ. — Ugyan ne csináljatok olyan nagy hűhót belőle!

HERMANN. — Ha azt mondta volna valaki, hogy

Szent Laj
Nótr Dám
volna anny

gozni látla

JANKÓ. — H

pedig a tej

hogy az ör

benhagyom

azután a h

HERMANN. —

azelőtt szor

JANKÓ. — Ig

apád. Mihá

egy bikacse

az én jellen

tünk, nem

apád nagy

Még ma is

a mi Henri

HERMANN. —

Biztosan az

a gyermeke

tevők meg

a kapunk e

az apámnak

magadhoz,

Gondviselés

magához ve

s a gyermek

ság volt, m

szemébe né

Szent Lajos böjti prédikációt tart a Notre Dame (Nótr Dám) templomban, azon nem csodálkoztam volna annyira, minthogy téged a műhelyben dolgozni látlak.

JANKÓ. — Hermann, ez nem szép tőled . . . megalázol, pedig a tejtestvéred vagyok! Ha nem tetszik neked, hogy az őrszobába járok, csak mondd meg és cserbenhagyom az én kedves gyalogosaimat (*félre*) és azután a huszárokhoz fogok menni.

HERMANN. — Én nem írok eléd életszabályokat, de azelőtt szorgalmasabb voltál, Jankó!

JANKÓ. — Igen, ez igaz, akkor, amikor még élt az apád. Mihály apánknak az én tanonckoromban volt egy bikacsekje, mely igen lendületes hatással volt az én jellemem fejlődésére s ha nézeteltérés volt közöttünk, nem egyszer ez békített ki. Különben az apád nagyon jó ember volt. Tisztelet az emlékének! Még ma is tisztелеm őt, már csak azért is, mert a mi Henrikünket házába fogadta.

HERMANN. — Henrik . . . őt a jó Isten küldte nekünk. Biztosan az isteni Gondviselés műve volt, hogy azt a gyermeket mi találtuk meg! Ismeretlen gonosztevők megsebesítették és elhagyták. Úgy feküdt a kapunk előtt, mintha azt akarta volna mondani az apámnak: „Nézd a világ kitaszított; végy te magadhoz, Mihály mester, csak egy fiad van; a Gondviselés most másikat is ad neked.” És az apám magához vette. A lehető leggondosabban ápolták s a gyermek életben maradt. De milyen szomorúság volt, mikor egy idő múlva apám a fiúcska szemébe nézett és nem ragyogott rá a mosoly sugara.

A gyermeki lélek szép tükre nála homályos volt
(*megindultan*). Henrik vak maradt!

JANKÓ. — Ugyan Hermann, nem kell úgy felizgatnod
magad! Már én is könnyezem!

HERMANN. — Igazad van, a megindultság úgysem
használ, inkább azon gondolkozzunk, hogyan üljük
meg Henrik holnapi nevenapját.

JANKÓ. — Holnap Henrik van... szavamra, ez nem
jutott eszembe! És íme itt jön a mi Henrikünk!

3. J E L E N E T

Előbbiek, HENRIK.

HENRIK (*lassan jön le a lépcsőn*).

JANKÓ. — Csodálatos, oly biztosan jár, mintha min-
dent látna.

HENRIK. — Hermann!

HERMANN (*megfigyelve őt*). — Itt vagytok! (*feléje
akar menni*).

HENRIK. — Maradj csak! Látom, hol állsz (*hazzájön
s csendben megáll előtte. Megfogja a kezét*). Látod?
Hát nem mondtam igazat azzal, hogy látlak.

HERMANN. — Nem csuklottál? Épen rólad beszél-
tünk. Azért gyűltünk itt össze az én derék segéde-
immel, hogy sok áldást kívánjunk neked a holnapi
nevednapjára.

HENRIK. — Mily kedvesek vagytok, hogy ez is esze-
tekbe jut! Köszönöm szépen a figyelmeteket!

HERMANN. — És Jankó külön is kifejezést akar adni
jókívánságainak.

JANKÓ. — Ige-
kerültem (*fenn*),
vagyis... rövi-
nagyon szép v-
belőle... Oh!

HENRIK. — Jól
nak. Szép, hog-
tok egy szegén-

HERMANN. — M

JANKÓ. — Most
tokkal! Itt a v-
szívlelnem, mer

HERMANN. — H
jetek haza! Ke-
El akarják vin-

KERESZTÉLY (*a*)
Légy nyugodt,

HERMANN. — Ő

KERESZTÉLY. —
Henrik!

HENRIK. — Ister
(*Keresztély, J*

HERMANN. —

Miért vagy áll-
megígérted, ho-
gondolatot. Iga-
világát, de cse-
adott neked b

JANKÓ. — Igen, igen! (*félre*). No szép slamasztikába kerültem (*fenn*). Tehát, igen, nem ... egyszóval ... vagyis ... röviden, amit mondani akartam ... az nagyon szép volt, de már egy kukkot sem tudok belőle ... Oh! ...

HENRIK. — Jól van, Jankó, köszönöm mindnyájatoknak. Szép, hogy ily kedvesek és figyelmesek vagytok egy szegény vak fiúhoz! Isten áldjon meg érte!

HERMANN. — Mennyire fáj neki, hogy vak!

JANKÓ. — Most azonban félre a szomorú gondolatokkal! Itt a vacsora ideje és ezt okvetlen meg kell szívlelnem, mert a gyomrom korog az éhségtől.

HERMANN. — Hagyjátok abba a munkát, fiúk, menjetek haza! Keresztély, készen van már a rendelés? El akarják vinni.

KERESZTÉLY (*az íróasztalon lévő dobozra mutat*). — Légy nyugodt, teljesen készen van.

HERMANN. — Örülök neki.

KERESZTÉLY. — Jó estét, Mester, — Isten áldjon, Henrik!

HENRIK. — Isten áldjon és még egyszer köszönöm. (*Keresztély, Jankó, segítédek el a hátsó ajtón*).

4. J E L E N E T

HERMANN. — Henrik, Henrik. (*Henrikhez megy*).

Miért vagy állandóan ily levert és szomorú? Hiszen megígérted, hogy elűzöl magadtól minden komor gondolatot. Igaz, hogy a jó Isten elvette a szemedvilágát, de cserében jó barátot és hű oltalmazót adott neked bennem.

HENRIK (*hálásan*). — Tudom, Hermann, s hidd el, naponta forró hálát mondok az ég Urának ezért a szerencséért.

HERMANN. — Miért vagy hát ily szomorú?

HENRIK. — Nem tudok szabadulni attól az aggasztó gondolattól, hogy elveszítelek. Mi lesz akkor belőlem, apátlan anyátlan árvából. Oly szerencsétlen vagyok, hogy nem tudok dolgozni, kenyeret keresni. Látod, Hermann, most, amikor a szerencsétlenség következtében nem voltál itthon, állandóan az életedért aggódtam. Csak a jó Isten tudja, mennyit szenvedtem és imádkoztam.

HERMANN. — Ugyan, gyermekem, hogyan lehet ilyenekre gondolni?

HENRIK. — Magam sem tudom, de úgy érzem . . . Ha elmondom, biztosan csacsinak fogsz tartani . . . Attól félek, hogy a te találkozásod azzal a gazdag úrral, akinek az életét mentetted meg, még szerencsétlenséget hoz ránk.

HERMANN. — Ilyeneket még tréfából se mondj, Henrik. Nyugtalanná teszel . . . tudod, hogy megígértem atyámnak, hogy a testvéred leszek. A halálos ágyánál ígértem meg. És ezt az ígéretemet meg fogom tartani.

HENRIK. — Ó, Hermann, mily jó is vagy te!

5. JELENET

Előbbiek, JANKÓ.

JANKÓ (*futva*). — Hermann! Hermann!

HERMANN. — Mi az?

JANKÓ. — Sajnos zavarnom kell téged . . . Itt voltam

a szemben lévő
rab húst szű-
hintő robogó-
rajta. A hintó
házba jött.

HERMANN. —
JANKÓ. — Úgy

Előbbiek, O

(RVILLE. — A

már a rendelt

HERMANN. —

(RVILLE. — Al

mélyesen elh

HERMANN. —

(RVILLE (*megh*

Előbbiek O

HERMANN. —

Antalnak, hoz

JANKÓ. — Szíve

lon. Majd vis

íróasztalra. A

miközben).

a szemben lévő kocsmában és ép egy pompás darab húst szúrtam a villámra . . . amikor címeres hintó robogott elő, hátul két díszruhás lakáj állt rajta. A hintó megállt, valaki kiszállt belőle s a házba jött.

HERMANN. — No és mi van ebben olyan feltűnő?
JANKÓ. — Úgy? Azt hittem, jó hírt hozok . . . Itt van.

6. JELENET

Előbbiek, ORVILLE megjelenik a háttérben.

ORVILLE. — A gazdám kérdezteti, hogy elkészült-e már a rendelt nyaklánc?

HERMANN. — Igenis, el!

ORVILLE. — Akkor kéreti Önt, szíveskedjék este személyesen elhozni, mert nálunk nagy estély lesz.

HERMANN. — Ott leszek.

ORVILLE *(meghajol és el)*.

7. JELENET

Előbbiek ORVILLE nélkül. Később ANTAL.

HERMANN. — Ha már itt vagy, Jankó, mondd meg Antalnak, hozzon gyertyát, mert sötétedik.

JANKÓ. — Szívesen, kedves tejtestvérem! *(el a baloldalon. Majd visszatér Antallal. Ez gyertyát tesz az íróasztalra. A két segéd a szerszámokat rendezgeti, miközben)*.

HERMANN (*Henrikhez közeledve*). — Nos, megnyugodtál, kedves Henrik?

HENRIK. — Igen, de még nyugodtabb lennék, ha te ma este nem . . .

HERMANN (*közbeugró*). — De miért ne mennék el? Mitől félsz? Antal itt marad.

HENRIK. — Igazad van, de hamar jöjj vissza. Amilyen gyorsan csak tudsz! Ébren leszek s nem is fekszem le, míg meg nem érkezel.

HERMANN. — Ha úgy akarod! . . . Most azonban menjünk enni (*Hermann és Henrik el*).

8. JELENET

Előbbie HERMANN és HENRIK nélkül.

JANKÓ. — És még én sem vacsoráztam.

ANTAL. — Ezer bomba és kartács! Te csak azért élsz, hogy egyél.

JANKÓ. — Úgy élek, amint nekem tetszik és kellemes; az egyik így gondolkozik, a másik úgy.

EGY HANG (*kintről kiabálva, mint a rikkanás*). — A hirhedt Saint-Germain gróf élete! Tessék, Tessék megvenni! Szenzációs újdonság!

ANTAL. — Ejha, már az élete rajzát is kiadták! Vajjon, Saint-Germain gróf valóban a megtestesült ördög lenne? Így beszélnek.

JANKÓ. — Micsoda kérdés! Hogy ördög-e? Hahaha. Nevetséges vagy. Egész biztosan az ördög. Testestől-lelkestől. Nem hallottad, hogy ezerszáz éves, három hónapos és tíz napos? Hogy IV. Henrik ki-

rályt és sok m
mi egymást?
meg a holdat,
rád néz, abba
szeg. És még
ANTAL. — Azt
JANKÓ. — Még
Mégpedig oly
küld a hóhér é
Tudod, mi a k
És minden re
ANTAL. — És
ember valóság
most, hogy ró
venen előtün

Előbbie

ST. GERMAIN

Itthon van Re

JANKÓ (*összerez*

Igen Uram!

ST. GERMAIN.

ANTAL. — Hog

ST. GERMAIN.

JANKÓ. — Isme

Előbbie, I

JANKÓ. — Herm

HERMANN (*bele*

(*int Antalnak*

rályt és sok más rég halott embert úgy ismert, mint mi egymást? Olyan fickó, hogy ő teremtette volna meg a holdat, ha a jó Isten meg nem előzi. Ha rád néz, abban a minutumban elalszol, mint a ré-szeg. És még azt kérded, hogy tényleg ördög-e?

ANTAL. — Azt nem tudtam, hogy ilyen varázsló!

JANKÓ. — Még sokkal több! Halottakat támaszt föl.

Mégpedig oly könnyű szerrel, mint amily könnyen küld a hohér élőket örök álomba . . . Mindent lát . . .

Tudod, mi a komornyikja? Egy pápaszemes kigyó! . . .

És minden reggel egy boszorkány fésüli.

ANTAL. — És most megírták az életrajzát? Ez az ember valóságos csodaállat! Nem lepődném meg, ha most, hogy róla beszélünk, az ajtó kinyílna és ele-venen előttünk . . .

9. J E L E N E T

Előbbiek és ST. GERMAIN gróf.

ST. GERMAIN (*ajtót nyit és megál a küszöbön*). —

Itthon van Reinhardt mester?

JANKÓ (*összerezzen*). — Jaj! (*félve*) Reszketek! (*fenn*).

Igen Uram!

ST. GERMAIN. — Beszélhetnék vele?

ANTAL. — Hogyne. Egész biztosan.

ST. GERMAIN. — Köszönöm, Antal.

JANKÓ. — Ismeri?!

10. J E L E N E T

Előbbiek, HERMANN, kiért Jankó kiszól.

JANKÓ. — Hermann, egy idegen úr akar veled beszélni.

HERMANN (*belép*). — Velem? Rendelkezésére állok (*int Antalnak és Jankónak, kik el akarnak menni*).

ST. GERMAIN. — Ó, felesleges . . . ezek a derék emberek itt maradhatnak . . . ismerem őket!

ANTAL (*csodálkozva*). — Ismer minket?

ST. GERMAIN. — Maradj itt, Jankó, te is Antal. Tudom, hogy hívek vagytok Hermann mesterhez s ezért örvendetes hírt akarok veletek közölni.

HERMANN. — Szabad megkérdezni, — uram, — hogy kihez van szerencsém?

ST. GERMAIN. — Dávid doktor vagyok. Tizenhat évvel ezelőtt az ön atyja, Reinhard aranyműves egy gyermeket talált a háza előtt. A gyermek egyik karja súlyosan meg volt sebesítve.

HERMANN. — Uram . . .

ST. GERMAIN. — Ne vágjon közbe! Ugye egy kártya volt a pólyájában?

HERMANN. — Igen, egy kártya, melyről senki más nem tud, csak a jó Isten és én.

ST. GERMAIN. — Ez volt ráírva: „Ezt a gyermeket Henrik névre keresztelték. Aki megtalálja temesse el keresztény szokás szerint.”

HERMANN. — Uram . . . csak nem akar megfosztani fogadott öcsémtől?

ST. GERMAIN. — Nem. Tudom, hogy úgy szereti, mintha a fia lenne és hogy önnél biztonságban van, bár az ármány még működik. Csak azért említettem meg ezeket, hogy megszerezsem a bizalmát, melyet igénybe szeretnék venni.

HERMANN. — Beszéljen, uram, figyelek.

ST. GERMAIN. — Hímezés-hámozás nélkül beszélek. Henrik vak, ugye?

HERMANN. — Igen, uram!

ST GERMAIN
biztatják. —

HERMANN (*élén*)

ST GERMAIN.

Megvizsgálom
adhatok.

HERMANN (*bol*)
lenne? Henrik

HENRIK (*bejön*).

HERMANN. —

Jobban mond
viselés küldöt

ST GERMAIN

Végre itt a v

HERMANN. —

sére állni (*He*)

ST GERMAIN.

mébe néz).

HENRIK (*elfogod*)

ily részvétet

ST GERMAIN

sokat szenved

HENRIK (*élenke*)

mondja meg,

ST GERMAIN.

HENRIK. — És

ST. GERMAIN. — Az orvosok semmi reménnyel nem biztatják. — Én azonban talán meggyógyíthatom.

HERMANN (*élénken*). — Ön?

ST. GERMAIN. — Azt mondtam: talán. Hívják be. Megvizsgálom s azután biztos és határozott választ adhatok.

HERMANN (*boldog izgalommal*). Hogyan? Lehetséges lenne? Henrik; Henrik, gyere hamar.

11. J E L E N E T

Előbbieket, HENRIK.

HENRIK (*bejön*). — Hívtál, Hermann. Itt vagyok.

HERMANN. — Egy idegen van itt... Egy úr... Jobban mondva egy új barátunk, kit az isteni Gondviselés küldött hozzánk (*halkan beszél neki*).

ST. GERMAIN (*félre*). — Istenem, köszönöm... Végre itt a várva várt nap.

HERMANN. — Uram, Henrik hajlandó rendelkezésére állni (*Henriket St. Germain gróf mellé ülteti*).

ST. GERMAIN. — Henrik! (*megfogja a kezét és szemébe néz*).

HENRIK (*elfogódottan*). — Hogy van az, uram, hogy ily részvétet érez egy szegény árva iránt?

ST. GERMAIN (*elfogódottan*). — Szegény fiú, te is sokat szenvedtél, akárcsak én.

HENRIK (*élénken*). — Ön olyan jó, uram. Kérem, mondja meg, ismerte az anyámat?

ST. GERMAIN. — Ó! Én mindenkit ismerek.

HENRIK. — És...

ST. GERMAIN (*megindultan*). — Már meghalt.

HENRIK (*szomorúan*). — Már meghalt . . . és az apám?

ST. GERMAIN. — Fogságban van.

HENRIK. — Szegény apám! De gondol rám. Ugye, uram, gondol rám? Még meg fogom őt látni. Meg tudja ezt tenni, uram?

ST. GERMAIN. — Én mindent meg tudok tenni.

HENRIK (*élénken*). — Eljön majd értem s én vele leszek. A szívére fog szorítani és megáld. Én megmutatom neki Hermannt és elmondom, mit tett értem (*kezét Hermann felé nyújtja, ki hozzá lép*). Ó, mily boldogság lesz, ha jóságos szemébe nézhetek. Gyakran imádkoztam érte, uram, az álott Segítő Szűzhöz. Ha mellettem lenne, nem lenne annál nagyobb boldogság a földön (*szeme mindjobban ragyog*).

ST. GERMAIN (*ráfigyelve boldog megindultsággal felkiált*). — Legyen áldott az Úr! Mily élénk szemek! Henrik, adj hálát Teremtődnek; látni fogod a kék eget, a virághímes földet, az Istenanya képét. A Szent Szűzét, kihez annyiszor és oly bensőségesen imádkoztál apádért.

HENRIK (*térdrehull*). — Ó, bárki legyen is ön, áldja meg az Isten! Nagyon, forrón köszönöm!

HERMANN (*St. Germainhez*). — Uram, a lelkére mondja meg, valóban igaz, amit mondott?

ST. GERMAIN. — A legtökéletesebb igazság!

HERMANN. — Akkor teljesítse, amint lehet szegény fiú legforróbb vágyát.

HENRIK. — És az én hálámnak nem lesz határa!

JANKÓ (*odalépve*). — Ezt mondom én is, ha megen-

gedi . . . Ön kezdve számítottam, hogy meg fogok halni. Ha valaki nélkül forduljon, az az Isten.

ST. GERMAIN (*halkan*). — Ajánlatodat el fogadom, még egyszer köszönök.

JANKÓ. — Ki is hasznát vehet a földnek, ha Isten és az egész világ nem lenne.

ST. GERMAIN. — Szeretettel köszönök.

lyennel tulajdonképpen nem lehetett volna az Isten.

letett volna az Isten.

gíteni akarok.

— Isten velem.

mulva jöjjetek.

ha Isten is úgy.

Henrik.

HERMANN. —

ST. GERMAIN.

HERMANN (*meg*).

ST. GERMAIN.

Germain gróf.

MIND (*csodálkozva*).

HENRIK. — Örömet.

HERMANN. —

jelent volna.

JANKÓ. — Hallom.

áll és most má.

ki kell jelentene.

gedi... Ön becsületes embernek néz ki. Mától kezdve számíthat rám. Barátja, hűséges szolgája vagyok. Ha valamikor szüksége lenne rám, pirulás nélkül forduljon hozzám, tűzbe megyek önért.

ST. GERMAIN *(nevetve)*. — Köszönöm, fiatal ember. Ajánlatodat elfogadom és ki tudja, nem lesz-e még egyszer hasznomra?

JANKÓ. — Ki tudja! Néha a leghaszonatlanabbnak is hasznát veheti az ember... gondoljon az orosz-lán és az egér történetére.

ST. GERMAIN. — Reinhardt mester, ön derék ember. Szeretettel karolta fel az árvát, oly szeretettel, amilyenel tulajdonképpen azoknak a bitangoknak kellett volna azt megtenniök, kik kidobták őt. — Segíteni akarok önnek, hogy művét be is fejezhesse. — Isten veletek, barátaim, bizakodjatok. Két nap múlva jöjjetek hozzám a Szent Hónor utcába. És ha Isten is úgy akarja, visszaadom szemedfényét, Henrik.

HERMANN. — Dávid doktort keressük?

ST. GERMAIN. — Nem.

HERMANN *(meglepetve)*. — Hát kit?

ST. GERMAIN *(az ajtónál a kilincset fogva)*. — Saint Germain grófot *(eltűnik)*.

MIND *(csodálkozva)*. — Ah! Az ördög!

HENRIK. — Ördög... A világosság anyala!

HERMANN. — Igazad van, Henrik. Az ördög nem jelent volna meg ilyen áldást hozóan.

JANKÓ. — Hallod-e, Hermann, a dolog biztosan így áll és most már teljesen boldog vagyok, de emellett ki kell jelentenem neked, hogy bizonyos gyöngéd-

séget érzek a — gyomromban. — Egyszóval...
ennem kell valamit.

HERMANN. — Hallod-e, Jankó, te feneketlen abra-
kos tarisznya vagy, de imádkozz a jó Istenhez,
hogy tegye Henrikünket egészségessé. S amely na-
pon ez megtörténik, egy egész bikát ehetsz meg —
az én költségemre.

JANKÓ. — De a bikacsek nélkül! — Megyek is egy
kis tréninget tartani.

HERMANN. — Mindjárt tíz óra. Most el kell mennem
Juliani márkikoz (*kalapot vesz*). Henrik lefekhatsz,
mindjárt itt leszek.

HENRIK. — Isten áldjon, Hermann.

HERMANN (*el*).

12. J E L E N E T

ANTAL. — Kívánsz valamit, Henrik?

HENRIK. — Nem. Menj csak, Antal, öreg vagy és
szükséged van pihenésre. A szobámba megyek,
megvárom Hermannt s közben azokról a gyönyörű
dolgokról álmodozom, amiket nemsokára meg fogok
látni.

ANTAL. — Szívem mélyéből kívánom ezt neked,
Henrik, hiszen, olyan derék, jó fiú vagy. Jó éjt-
szakát!

HENRIK. — Jó éjtszakát, Antal!

ANTAL (*megnézi be vannak-e zárva az ajtók s balra
csendesesen el*).

13.

HENRIK. — A jó
jön... De ki
Ördög, mint az
san jó hangja v
(*a lépcső felé in*
ritotta meg a
el ez a két na
megyek és imá
barátomért. Ó,
megláthatom ba
reket, a napot,
teremtmenyt fér

14.

NEPOMUK, KÉT
levő ajtó mög
(*a színpad üres, c*
g n: Ajtónyikorgás
lépcső alatti aj

NEPOMUK (*lábujjh*
ment... Szab
kezében levő tol
zárat is kinyitja
férfi elő akar jö
a lépcső alá bu
nyitott ablakon

EY HANG. — K

13. J E L E N E T

HENRIK. — A jó Hermann! Biztosan mindjárt visszajön . . . De ki lehet ez a Saint Germain gróf? Ördög, mint az emberek beszélnek? Ehhez túlságosan jó hangja van; már teljesen megbízom benne (*a lépcső felé indul*). — Érdekes! Oly forrón szorította meg a kezem. — Mily lassan múlik el ez a két nap (*felmegy a lépcsőn*). Szobámba megyek és imádkozom Hermannért, az én atyai barátomért. Ó, Istenem! Mily boldogság lesz, ha megláthatom barátaimat és a doktort és az embereket, a napot, amellyel az Úr a földet és minden teremtményt fénnel és meleggel áraszt el (*kimegy*).

14. J E L E N E T

NEPOMUK, KÉT FÉRFI, *őrzőjárat, mely a háttérben levő ajtó mögött vonul el, később HENRIK.*
(*A színpad üres, csak egy gyertya világítja meg gyengén: Ajtónyikorgás. Valaki óvatosan kinyitja jobbra a lépcső alatti ajtót. Kémlelve jön be Nepomuk*).

NEPOMUK (*lábujjhegyen lépdel*). — Az aranyműves elment . . . Szabad a tér . . . Pompás szerszám (*a kezében levő tolvajkulcsra mutat*) . . . A legerősebb zárat is kinyitja . . . (*halkan kiszól*). Jertek! (*a két férfi elő akar jönni, Nepomuk azonban int nekik, a lépcső alá bujnak*). Pszt! Csendben! Őrzőjárat! (*a nyitott ablakon át látni az elvonuló katonákat*).

EGY HANG. — Ki az?

MÁSIK HANG. — Párizs városának polgára.

ELSŐ HANG. — Mehet! *(egy pillanatig csend)*.

NEPOMUK *(előbujik és arra felé néz, amerre Henrik kiment)*. — Jön . . . épen a kezünkbe fut.

HENRIK *(lassan lejön a lépcsőn, magában beszélget)*.

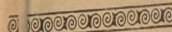
— Mintha hallottam volna valamit . . . Talán Hermann felejtette itt a gyémántokat . . . *(lassan jön előre)*. Hermann! Te vagy?

NEPOMUK *(jelt ad a két embernek, ezek felkészülnek, hogy elfogják Henriket. Elővesz egy kendőt, Henrik felé megy. Ez kinyújtja a kezét, mintha meg akarna találni valakit, a két férfi megragadja)*.

HENRIK *(az ijedtségtől félig aléltan)*. — Segítség! Segítség! Segít . . .

NEPOMUK *(szájába tömi a kendőt)*. — Elfogtuk a madarat.

FÜGGÖNY.

MÁS

Az

S in: Juliáni márka
a fő és ablak, vasta

1.

A MÁRKI a kártya
ajtón bejön,

M ÁRKI. — Ahá!
hozod (átveszi)
Nézd csak, az
udvarnál lennér

CRVILLE. — Áta

M ÁRKI. — Jól va

CRVILLE (azonnal)
uram, az arany

2.

MÁ

M ÁRKI *(felkel)*. —

HERMANN. — Va

MÁSODIK FELVONÁS.

Az ördög Párizsban.

Szín: Juliáni márkí szobája. Diszes szalon. A háttérben ajtó és ablak, vastag függönnyel eltakarva. Támlásszék, kártyaasztal.

1. J E L E N E T

A MÁRKI *a kártyaasztal mellett ül. ORVILLE a hátsó ajtón bejön, kezében ezüsttálca levelekkel.*

MÁRKI. — Ahá! A meghívómra érkezett válaszokat hozod *(átveszi a leveleket és néhányat fölbont)*. Nézd csak, az egész arisztokrácia eljön. Mintha az udvarnál lennénk. És az utolsó meghívóm?

ORVILLE. — Átadtuk, kegyelmes uram *(el)*.

MÁRKI. — Jól van, jól van.

ORVILLE *(azonnal visszajön és jelenti)*. — Kegyelmes uram, az aranyműves megérkezett *(el)*.

2. J E L E N E T

MÁRKI és HERMANN.

MÁRKI *(felkel)*. — Ezt nevezem pontosságnak.

HERMANN. — Van szerencsém átadni kegyelmessé-

gednek a nyakláncot, amelyet kegyes volt megrendelni *(átadja)*.

MÁRKI. — Pompás! *(az asztalra teszi)*. Itt van az ára *(pénztárcát nyújt át)*.

HERMANN — Köszönöm, márki úr!

MÁRKI. — Mit csinál a sebe?

HERMANN. — Teljesen begyógyult. Márki úr nagyon jó, mert az ilyen csekélységgel is törődik . . . Két ló megvadult, én megfékeztem, ez az egész . . .

MÁRKI. — Ez a csekélység életébe kerülhetett volna csupán azért, hogy az én életemet megmentse.

HERMANN. — Ne beszéljünk erről, hiszen csak a kötelességemet teljesítettem . . . És most kegyelmes uram . . . *(meghajol, s el akar menni)*.

MÁRKI. — Hogyan . . . már el akar hagyni? Nem akarja az ünnepélyt megnézni?

HERMANN. — Szívesen megtenném, de odahaza vár rám egy vak fiúcska, aki nem fekszik nyugodtan, ha nem kívánhat nekem jóéjszakát.

MÁRKI. — Egy szegény vak . . . van magánál?

HERMANN. — Igen, uram, de azért mégsem olyan szegény. Legalább van fivére, s ez én vagyok. A szerencsétlenség szent köteléssel fűzi össze azokat, akiket sujt . . . Nekem sincsenek szüleim . . . Henrik is árva . . . Számomra ez a vak fiú valósággal az ég küldötte; oly bizalommal tárom fel előtte gondjaimat és reményeim, mint az őrzőangyalom előtt.

MÁRKI. — Nézze Hermann, idáig még semmit sem tettem magáért! Nagy befolyásom van az udvarnál. Megtudnám tenni, hogy nagy tehetségét ne kelljen a műhelyben elvesztegetnie.

HERMANN. — Sajnos ajánlatát. Atyám okoskísért se hagyná.

MÁRKI. — De én szívesen nék magának.

HERMANN. — Uram, darab papír. Az elvelem a hamut is szélesíti.

MÁRKI. — De a nem.

HERMANN. — Igen, tudósnak, köztisztviselőnek, ha valami ember ékeskedik vele. Márki úr, hogy én így is akarok megélni az iparos köszönetét távozzék *(el)*.

3.

MÁRKI,

MÁRKI *(egyedül)*. — is meg van elégedve.

ban tobzódok, s nem.

EPOMUK *(titkos ajtó)*.

MÁRKI *(élénken)*. — most?

EPOMUK. — Vésznél jól tudom, . . . azonnal volna, ha nem lenne.

kegyes volt megren-
teszi). Itt van az ára
úr!

ult. Márki úr nagyon
el is törődik... Ké-
ez az egész...
ébe kerülhetett volna
emet megmentse.
erről, hiszen csak a
És most kegyelmes
menni).

akar hagyni? Nem
ném, de odahaza vár,
n fekszik nyugodtan,
szakát.

van magánál?
azért mégsem olyan
ez én vagyok. A sze-
l fűzi össze azokat.
k szüleim... Henrik
ak fiú valósággal az
tárom fel előtte gond-
z őrzőangyalom előtt-
ig még semmit sem
om van az udvarnál
tehetségét ne kelljen

HERMANN. — Sajnos vissza kell utasítanom nagylelkű ajánlatát. Atyám ott töltötte el az életét és én semmi kincsért se hagynám el szüleim házáat.

MÁRKI. — De én szép állást, magas címet szerezhetnék magának.

HERMANN. — Uram! A címek annyit érnek mint egy darab papír. Az első láng elégeti őket, azután idővel a hamut is szétszórja a szél.

MÁRKI. — De a nemesség díszes köpönyeg!

HERMANN. — Igen, nagyon díszes, ha katonának, tudósnak, köztisztviselőnek vállára borul, de nevetséges, ha valami együgyű, vagy pláne haszontalan ember ékeskedik vele... Nem, nem!... Higgye el márki úr, hogy én amint a nép fiának születtem, így is akarok meghalni... De engedje meg, hogy az iparos köszönetet mondjon önnek és végre eltávozzék (el).

3. J E L E N E T

MÁRKI, később NEPOMUK.

MÁRKI (egyedül). — Kiváló ember... Szerény sorsával is meg van elégedve. Én gazdagságban és hódolatban tobzódok, s mégis egy boldog óráim sem.

NEPOMUK (titkos ajtón-jön be). — Kegyelmes uram!

MÁRKI (élénken). — Nepomuk? ... Hogy kerülsz ide most?

NEPOMUK. — Vészmadár vagyok márki úr előtt, ... jól tudom, ... azonban ma biztosan nem zavartam volna, ha nem lenne fontos közlendőm. Ma is csak

úgy az öné vagyok testestől-lelkestől, mint tizenhat évvel ezelőtt.

MÁRKI. — Miért emlékeztetsz erre, Nepomuk?

NEPOMUK. — Mert szükség van rá, . . . ismét veszély fenyeget és pénzre van szükség, hogy elháríthassam.

MÁRKI. — Mit mondasz? Nyíltan beszélj semmirekellő.

NEPOMUK. — Attól félek márkí úr, hogy a szenegáli drágakő, nem fejezte be a művünket . . . Renátusz valószínűleg él!

MÁRKI. — Átkozott!

NEPOMUK. — Igen! Most Ön is aggódik! Meg fogja látni, márkí úr, hogy a semmirekellő, amint neveztet, mégsem oly ostoba.

MÁRKI. — De hát hogyan . . .

NEPOMUK. — Engedjen beszélni. Valószínűleg halott már Saint Germain grófról?

MÁRKI. — Egész Párizs róla beszél. Az emberek csak ördögnek hívják, mert állítólag minden titkot tud. Én azonban ezt nem hiszem.

NEPOMUK. — Magam sem, mert ha csakisugyan ördög lenne, akkor most elvinne bennünket. Attól félek azonban, hogy még ennél is sokkal rosszabb.

MÁRKI. — Mit gondolsz?

NEPOMUK. — A napokban egyik külvárosi kocsmában láttam ezt a varázslót. Mint rendesen, akkor is azzal szórakozott, hogy jövendőlt. Egyszerre megfordult. Amint engem meglátott, szeme szikrázni kezdett, s úgy nézett rám, mintha át akart volna szűrni a tekintetével. Zavartan dobtam egy pénzdarabot az asztalra s eljöttem . . . Azt azonban még hallottam, hogy harsány hangon kiáltott utánam:

„Ez az ember sem elég gyors neküljön“ . . . A

rá esküdni, hog

M. RKI. — Akkor

NI POMUK. — Ige

emlékszem Ren

is el akarta Ön

Akkor még ne

mint ma. — A

hajtanom.

M. RKI (*idegesen*).

NI POMUK. — Ép

gyertyáját, ami

az őrárat s ne

tam, hogy vala

kölyök, bár va

ő lehet a mi z

ben, ha az ön

ezt az átkozott

M. RKI. — De h

gaztett elkövet

NI POMUK. — M

lékonyságomat,

akarok hozzáf

Önnek, hogy r

végre is hajt

helyen van má

M. RKI. — Hogy

NI POMUK. — Ig

sem áll útjába

„Ez az ember ugyan gyorsan fut, de ahhoz mégsem elég gyorsan, hogy Isten bosszújától megmeneküljön” . . . A nézése, a hangja! . . . Meg mernék rá esküdni, hogy Renátusz volt!

MÁRKI. — Akkor elvesztünk.

NEPOMUK. — Igen, ha én nem lennék itt! — Amint emlékszem Renátusznak volt egy újszülött fia. Ezt is el akarta Ön tenni az útból, mint az apját. — Akkor még nem volt a lelkiismerete oly gyöngéd, mint ma. — A tervet nekem kellett volna végrehajtanom.

MÁRKI (*idegesen*). — Halkabban, szerencsétlen!

NEPOMUK. — Ép el akartam fújni a csöppség élete gyertyáját, amikor szerencsétlenségünkre arra jött az őrjárat s nekem futnom kellett. Később hallottam, hogy valami aranyműves vette magához s a kölyök, bár vakon, de mégis életben maradt. Most ő lehet a mi zálogunk Renátusz bosszújával szemben, ha az ördög csakugyan a nyakunkra küldi ezt az átkozottat.

MÁRKI. — De hogy szerzed meg a gyermeket valami gaztett elkövetése nélkül?

NEPOMUK. — Még nem vesztettem el ifjúkori találekönyságomat, márkí úr. Ön azt kérdezi, hogyan akarok hozzáfogni a dologhoz és én azt mondom Önnek, hogy már hozzá is fogtam, sőt szerencsésen végre is hajtottam az egészet. A fiatal fickó biztos helyen van már itt a házban.

MÁRKI. — Hogyan?

NEPOMUK. — Igenis, és ha meg akarja nézni, mi sem áll útjában.

MÁRKI. — Vak... azt mondod... (*félre*) csak nem ő az?... Hol fogtad el?

NEPOMUK. — Az Antal-utcában egy iparosnál.

MÁRKI. — Ah, a gyanum úgy látszik valóra válik... Nepomuk azt a fiút reggel jó korán, amint a nap felkél, visszaviszed... Lakásától pár lépésre szabadon bocsátod.

NEPOMUK. — Ön félrebeszél!

MÁRKI. — Hát nem tudod, te szerencsétlen, hogy az a fiú az én életem megmentőjénél lakik és hogy az aranyműves felve gondolzza őt? — Mégsem tehetem hogy...

NEPOMUK. — Úgy? Meggondolta, hogy akkor elveszti a vagyonát? I.e kell mondania kényelmes életéről? Koldus lesz! Gúny és szégyen lesz az osztályrésze. Úgy látszik, ez jobban tetszik Önnek.

MÁRKI. — Soha, te sátán! Nagyon is jól ismered a hibáimat és mint régen, ma is a gáztett útjára hajszolsz... De nem bánom; én uralkodni akarok... Uralkodni!...

NEPOMUK. — Bravó! Most ismét Juliáni márki áll előttem. Mondja meg a vendégeinek, hogy Saint Germain gróf is eljön az estélyére.

MÁRKI. — Egyik meglepetés a másik után! És ha a gróf tényleg Renátusz?

NEPOMUK. — Ha az lenne?... Ezzel csakhamar tisztába jön márki úr, mert éppen ezért küldtettem neki meghívót. A titok mélyére akarok látni.

MÁRKI. — Oh nem kerülhetem hát el a sorsom? Mily boldog az az ember, aki nem ölte meg a lelkiismeretét! Annak nem kell félnie. Aki becsü-

letes az boldog m
megtagadta tőlem
met vér mocskolta

NEPOMUK. — Márk
pélyen. Lépéseket
MÁRKI. — Igazad v
keztem (Nepomuk

4. J

(RVILLE, CREQUI E

(RVILLE (a háttérbe

MÁRKI (összeszedi m

úr, hogy látogatásá

FÁRÓ. — Lehetetlen

GRÓF (bejön). — Ma

hogy valóságos bü

MÁRKI. — Gróf úr

GRÓF. — Kissé elkés

A kocsim a flóren

keveredett, ez tart

rek között kereszt

FÁRÓ. — Hogyan?

olasszal?

GRÓF. — Igen. Nem

tíz perccel még ná

goztak, halott volt.

FÁRÓ. — Halott?

MÁRKI. — Meghalt?

letes az boldog meglegedetten él. Ezt a szerencsét megtagadta tőlem a sors. Hiába keresem. A kezemet vér mocskolta be.

NEPOMUK. — Márki úr, elmaradása feltűnik az ünnepélyen. Lépéseket hallok. Keresik önt.

MÁRKI. — Igazad van. A vendégeimről meg is feledkeztem (*Nepomuk meghajlik és el*).

4. J E L E N E T

ORVILLE, CREQUI BÁRÓ, HELMONT GRÓF és a MÁRKI.

ORVILLE (*a háttérben*). — Crequi báró!

MÁRKI (*összeszedi magát*). — Nagy örömet szerez báró úr, hogy látogatásával megtisztel.

BÁRÓ. — Lehetetlen lenne hiányoznom, Márki.

GRÓF (*bejön*). — Márki, az ön estélyei oly pompások, hogy valóságos bünt követ el az, aki elmarad róluk.

MÁRKI. — Gróf úr nagyon kedves . . .

GRÓF. — Kissé elkéstem, de nem vagyok hibás benne. A kocsim a flórenci herceg palotája előtt tömegbe keveredett, ez tartóztatott fel. Alig bírtunk az emberek között keresztül vergődni.

BÁRÓ. — Hogyan? Talán történt valami a gazdag olasszal?

GRÓF. — Igen. Nem hallották még? Tizenkét óra előtt tíz perccel még nála voltam s amikor deket harangoztak, halott volt.

BÁRÓ. — Halott?

MÁRKI. — Meghalt? De hát hogy történt?

GRÓF. — Ezt még titok fedi. Azt beszélik, hogy röviddel távozásom után gondosan leragasztott rózsaszínű levelet kapott. Felbontotta . . . és holtan terült el a padlón.

MÁRKI. — És a levél . . .

GRÓF. — Csodálatosképpen üres papír volt a borítékban.

MÁRKI. — Tiszta papír?

GRÓF. — Legalább is így beszélték a palota előtt; azt is mondják, hogy az örökösök csak tettetik a fájdalmat, hogy elrejtsek az örömeiket.

BÁRÓ. — Örökös mérgezések! Kellemetlen! Ez gyorsabban hat, mint a legveszedelmesebb kígyómarás.

GRÓF. — Szavamra, már nagyon unalmas volt Párizsban és ha nem jött volna az ördög, hogy szórakoztasson, nem lehetett volna tovább kitartani. Egyszer én is meghívtam, hogy jövendöljön nekem. És mit gondolnak, mit felelt? Csodálkozni fognak uraim! Nem kevesebbet, mint azt, hogy — hülye vagyok.

MÁRKI (*kacagva*). — Csakugyan?

GRÓF. — No természetesen csak azért, mert a jövőbe akartam látni.

BÁRÓ. — Hát persze.

GRÓF. — Azt azonban el kell ismerni, hogy ez a gróf mindentől eltekintve nagyon lebilincselő és megnyerő. Itt-ott felhő fut át az arcán, szeme elsötétül, nagy szomorúság fogja el. Azt hinné az ember, hogy nem is ördög áll ellőtte, hanem Voltaire (*Voltér*) valamelyik tragikus hőse.

MÁRKI. — Nos uraim nagy meglepetést tartogatok számukra. A Belzebúb ma este idejön.

BÁRÓ és GRÓF (*egyszerre*). — Komolyan?

MÁRKI. — Már itt is k
gók és rossz szellem
masszára és pontossá
VILLE. — Saint Ger
ND. — Ah, ah?
MÁRKI. — Mit mondan

5. J E

Előbbie, S

ST. GERMAIN. — Hálá
meghívását megkapta

MÁRKI (*felre*). — Nepo
Renátusz.

BÁRÓ (*hallon a grófho*
ST. GERMAIN (*körülne*

GRÓF. — Üdvözlöm, s
ST. GERMAIN. — Eze

találom gróf urat.

GRÓF. — Én is.

MÁRKI (*székre mutatva*
helyet gróf úr, fátad

van időnk . . .

ST. GERMAIN (*leül*). —
hogy nem vagyok

uraim megöregszik a
BÁRÓ. — Akkor legy

világot.

ST. GERMAIN. — Min
nem, még igazán v

világban.

MÁRKI. — Már itt is kellene lennie. De hát az ördögök és rossz szellemek nem sokat adnak az udvariasságra és pontosságra.

ORVILLE. — Saint Germain gróf.

MIND. — Ah, ah?

MÁRKI. — Mit mondtam?

5. JELENET

Előbbie, SAINT GERMAIN.

ST. GERMAIN. — Hálás köszönet, Márki úr! Kedves meghívását megkaptam és sietek élni vele.

MÁRKI (*félre*). — Nepomuk tévedett, ez nem lehet Renátusz.

BÁRÓ (*halkan a grófhhoz*). — Legalább udvarias ördög.

ST. GERMAIN (*körül néz*). — Ej, kit látok! — Gróf úr!

GRÓF. — Üdvözlöm, sátán úr!

ST. GERMAIN. — Ezer ördög... Örülök, hogy itt találom gróf urat.

GRÓF. — Én is.

MÁRKI (*székre mutatva St. Germainhoz*). — Foglaljon helyet gróf úr, fáradt lehet s a hangversenyig még van időnk...

ST. GERMAIN (*leül*). — Igaza van... Már érzem, hogy nem vagyok oly fürge, mint régen. Hiába uraim megöregszik az ördög is.

BÁRÓ. — Akkor legyen remete és hagyja ott a világot.

ST. GERMAIN. — Mint ön a kártya asztalt... Nem, nem, még igazán van lebonyolítandó üzletem a világban.

GRÓF. — Bravó sátán úr, pompásan beszélsz!

BÁRÓ. — És én lovagiasan párbajra hívlak. . . . Nem kártyáznál velem?

ST. GERMAIN. — Szívesen, legalább meggyógyulsz tőle.

BÁRÓ. — Kétszáz arany a tét.

ST. GERMAIN (*a régi helyén*). — Rendben van. . .
A gróf majd kibicel.

GRÓF. — Szívesen (*a báróval az asztalhoz megy*).

MÁRKI (*St. Germainhez közeledve*). — Ön tehát ismeri a multat, gróf úr?

ST. GERMAIN. — A multat és jövőt.

MÁRKI. — Minden ember élettörténetét?

ST. GERMAIN. — Akárcsak a magamét.

MÁRKI. — Ha így áll a dolog. . . akkor megmondhatja nekem. . .

ST. GERMAIN (*közbevág*). — Mindent!

MÁRKI. — Ó. . . (*élesen figyel*).

GRÓF. — Saint Germain, ön nyert!

BÁRÓ. — Dupla vagy semmi!

ST. GERMAIN. — Csak rajta!

MÁRKI. — Ha megkérném, mondja meg a jövőmet. . . ?

ST. GERMAIN. — Az nagyon szomorú, márkí úr. Akár a multját kérdi, akár a jövőjét. . . Bízsek a véletlenben. . . Ha jól megy a sora, örüljön a szerencséjének, de ne kérdeje, hogy miért? A szerencse olyan, mint az őszi lomb. Ha hozzáér az ember, egyik száraz levél a másik után hull le. Ne kérdezen többet márkí úr! Az én szavaim megzavarnák minden szép álmát.

GRÓF. — Ismét ön nyert.

ST. GERMAIN. — Ke
törnyé már az enyér
máskat is elveszti
MÁRKI. — Tudják-e u
gondolkodóba ejtett?
hagynuk a jövőt, be
ST. GERMAIN. — Már
hogy vannak dolgok,
tálcán pihennek.
GRÓF. — Eleget szóra
meg kissé.
ST. GERMAIN. — Már
valamit az ön multjáról
MÁRKI. — Igen!
ST. GERMAIN. — Hata
MÁRKI. — Hát persze!
ST. GERMAIN. — Akk
a levegőbe) Látja ott
pontot?
MÁRKI. — Nem!
ST. GERMAIN. — Nézze
Milyen nagy már! . .
MÁRKI. — De . . .
ST. GERMAIN. — Hajó
MÁRKI. — Hajó!
ST. GERMAIN. — Még
székére kiűt a nyílt te
Nemde uraim? . . Hal
A patról a szülők és
intenek, mert a hajó n
látják-e még hazájuka

ST. GERMAIN. — Kedves ^{gróf} báró, kastélyának egyik tornya már az enyém, ne játszon tovább, mert a másikat is elveszíti (*felkel*).

MÁRKI. — Tudják-e uraim, hogy ördög úr nagyon gondolkozóba ejtett? (*St. Germainhoz*). Hát jól van, hagyjuk a jövőt, beszéljen valamit a multamról.

ST. GERMAIN. — Márki úr, meri? . . Gondolja meg, hogy vannak dolgok, amelyeknek jobb, ha a multak ölében pihennek.

GRÓF. — Eleget szórakoztatott, reszkettessen most meg kissé.

ST. GERMAIN. — Márki úr, akarja, hogy meséljek valamit az ön multjáról?

MÁRKI. — Igen!

ST. GERMAIN. — Határozottan akarja?

MÁRKI. — Hát persze!

ST. GERMAIN. — Akkor hallja! (*ujjával kört rajzol a levegőbe*) Látja ott alul azt a mozdulatlan sötét pontot?

MÁRKI. — Nem!

ST. GERMAIN. — Nézze, a pont egyre nő . . . Ejnye . . .

Milyen nagy már! . . Látja?

MÁRKI. — De . . .

ST. GERMAIN. — Hajó! . .

MÁRKI. — Hajó!?

ST. GERMAIN. — Még le van horgonyozva, de nem-sokára kifut a nyílt tengerre . . . pompás látvány! . . Nemde uraim? . . Hallják a matrózok vidám énekét! A partról a szülők és rokonok utolsó Istenhözszádott intenek, mert a hajó messze, messze megy. Ki tudja, látják-e még hazájukat, rokonaikat és barátaikat?

Kedvező szél dagasztja a fehér vitorlákat, holnapra talán már rettenetes viharra változik, mely eltöri az árbócokat s a hajót. Hová lesznek akkor a remények, hová a lelkesen dobogó emberi szívek? Ott pihennek a tenger fenekén! Isten áldjon, ne féljetez utasok! A horgonyt felvonják, a hajó elindul...

MÁRKI. — Gróf úr! *(általános izgalom)*.

ST. GERMAIN. — Várjon, jöjjön velem a hajófenékre, jöjjön csak le velem. Hallja ezt a dühös ordítást? Látja ott azt a bilincsbevert fiatalembert? Vérellborítva dühöng és tombol. Ám hiába. Hasztalan hívja a halált... hangját elnyeli a tenger zúgása. A matrózok énekelnek és a hajó szeli a hullámokat.

BÁRÓ. — Különös történet.

ST. GERMAIN. — Megérti ennek a szerencsétlenségnek a kínjait?... Mivel érdemelte meg ezt a büntetést?... Semmivel!... Mily büntényt követett el, hogy megláncolva hurcolják a hajón, mint valami gályarabot?... Semmit!... De mégis van egy bűne. Nagyon szerette a barátját. Az pedig elárulta őt, hogy megszerezze a nagy vagyonát, nem átalította azzal vádolni meg, hogy áruló és a haza ellensége, úgy taszította a pusztulásba, a jó barát! És most... a fájdalomtól összetörve, reménye nincs többé. Sötétség és éjszaka lett az életéből. Halálosan szerencsétlen... Ugye, márkí úr?... A matrózok azonban énekelnek, s a hajó szeli a hullámokat...

GRÓF. — De hallja, a maga elbeszélése nagyon érdekes!

BÁRÓ. — Igaz, nagyon érdekes, — de mikor történt?

ST. GERMAIN. —
rencsétlent.
MÁRKI *(felre)*. — Ne
Renátusz lehet.

BÁRÓ. — Kedves gróf
szelő, de most még
levertt és kedvetle
nem is ünnepélyre,
GRÓF. — A márkí is
juk hát a szomorko
itt a kártya... pr
báró úr!

BÁRÓ. — Szívesen. S
Mennyi legyen a té
ST. GERMAIN. — Tíz
BÁRÓ. — Nos, hát lás

6. J

Előbbie

NEPOMUK *(a márkího*

MÁRKI. — Mi az?

NEPOMUK. — Herma

cselédséggel veszeks

meghallják a lármát.

MÁRKI. — Mit tegyün

NEPOMUK. — Kidobat

MÁRKI. — Nem... ma

figyeli és várj.

NEPOMUK. — Jó *(a h*

ST. GERMAIN. — Tizenhatéve, hogy elárulták a szerencsétlent.

MÁRKI *(félre)*. — Nepomuknak igaza van, ez csak Renátusz lehet.

BÁRÓ. — Kedves gróf, ön ugyan bámulatraméltó elbeszélő, de most mégis visszaélt a tehetségével. Oly levertté és kedvetlenné tett mindnyájunkat, mintha nem is ünnepélyre, hanem temetésre jöttünk volna!

GRÓF. — A márkí is egészen fel van izgatva. Hagyjuk hát a szomorkodást, legyünk jókedvűek, vigák. Itt a kártya... próbáljon megégyszer szerencsét, báró úr!

BÁRÓ. — Szívesen. Saint Germain adjon revánsot... Mennyi legyen a tét?

ST. GERMAIN. — Tíz, száz, ezer arany, amint tetszik.

BÁRÓ. — Nos, hát lássunk hozzá!

6. J E L E N E T

Előbbiektől. NEPOMUK.

NEPOMUK *(a márkíhoz sompolyog)*. — Szabad?

MÁRKI. — Mi az?

NEPOMUK. — Hermann mester keresi a vakot és a cselédséggel veszekszik. Félek, hogy a vendégek is meghallják a lármát.

MÁRKI. — Mit tegyünk?

NEPOMUK. — Kidobatom.

MÁRKI. — Nem... maradj közel ahhoz az ajtóhoz, figyelj és várj.

NEPOMUK. — Jó *(a háttérbe áll)*.

HERMANN (*kivül*). — Bitangok, hagyjatok! . . . Itt van . . . Engedjete, annyit mondhatok!
 MÁRKI. — Miféle lárma ez?
 GRÓF. — Verekedés! (*mind felkelnek*).
 ST. GERMAIN (*halkan*). — Ismerős hang.

7. JELENET

Előbbiek, HERMANN, SZOLGÁK.

HERMANN (*zilált ruhában*). — Irgalom! Kegyelem!
 ST. GERMAIN (*félre*). — De hisz' ez Hermann!
 MÁRKI. — Mit akar?
 HERMANN. — Irgalmat, márkí úr, irgalmat! Hallgasson meg. Amikor elmentem innen, meg akartam rövidíteni az utam, s azért itt a mellékutcába fordultam be. Az Ön házának hátsó kijáratánál egy hintót találtam, amelyből egy kétségbeesetten védekező fiatalembert cipeltek ki. Önkénytelenül is segítségére akartam sietni, de aztán mégis folytattam az utam. Hazaérve Henriket kerestem, de hiába, — eltűnt.
 ST. GERMAINE (*félre*). — Henrik! Á! Újabb gáztett, márkí úr! (*élesen figyel a márkit*).
 HERMANN. — Kétségbeesve rohantam vissza. Gyanakodni kezdtem. Mikor a mellékutcában a kapunál megálltam, gyanakvásom beigazolódott. Ezt a zseb-kendőt találtam ott. Benne vannak Henrik nevének kezdőbetűi . . . Márkí úr, mindez talány előtttem . . . nem értem az egészet . . . De Henrik itt van az Ön palotájában és én haza akarom vinni.

MÁRKI (*félre*).
 HERMANN. — Ha
 Ön az én pártj
 tem, hogy meg
 tartom a szav
 lehetnek, de Ö
 tudom elhinni.
 BÁRÓ. — No, ez
 ST. GERMAIN (*é*
 szemét arról a
 GRÓF. — Ünne
 hívott meg a
 HERMANN. — N
 vetséges lehe
 én nem tarto
 kelő embereket
 kat . . . Ha teh
 nek irgalmasak
 Vegyék el minde
 gény, vak Henri
 denállva esedeze
 BÁRÓ. — Ember,
 HERMANN (*felkel*).
 sincs szíve?
 GRÓF. — Szemtele
 HERMANN. — Ner
 nyörögtem . . . Ú
 Most azonban a
 Többet nem kérek
 van Henrik?
 MÁRKI. — Én nem i
 eltekintve is, nincs

MÁRKI (*félre*). — Mit tegyek ?

HERMANN. — Hadd keressem meg. Ön jó, márkí úr !
Ön az én pártfogóm. Haldokló apámnak megígértem, hogy megvédem a szegény árvát és én megtartom a szavam. Henriknek hatalmas ellenségei lehetnek, de Ön nem tartozhatik közéjük . . . Nem tudom elhinni.

BÁRÓ. — No, ez igazán kellemetlen.

ST. GERMAIN (*a márkí figyelve*). — Le nem veszi szemét arról az ajtóról . . . Biztosan ott van.

GRÓF. — Ünnepegy helyett, úgy látszik, bohózatra hívott meg a márkí (*kacag*). Hahahahaha !

HERMANN. — Nevetnek, uraim ? . . . Igazuk van. Nevetséges lehetek önök előtt . . . és mégis, uraim . . . én nem tartozom azok közé, akik gyűlölik az előkelő embereket. Én tisztelen és becsülöm az urakat . . . Ha tehát tudják, hol van szegény . . . legyenek irgalmasak és mondják meg, könyörgöm . . . Vegyék el minden vagyonomat . . . Csak az én szegény, vak Henrikemet adják vissza (*letérdel*). Térdénállva esedezem !

BÁRÓ. — Ember, maga untat !

HERMANN (*felkel*). — Hallgatnak ? Hát egyiküknek sincs szíve ?

GRÓF. — Szemtelen !

HERMANN. — Nem, uram, megaláztam magam, könyörögtem . . . Úgy látszik, túlságos szerény voltam. Most azonban a büszkeségem azt mondja, elég ! Többet nem kérek ! Most már követelek ! Márkí, hol van Henrik ? !

MÁRKI. — Én nem ismerem a maga Henrikét, de ettől eltekintve is, nincs itt.

ST. GERMAIN (*közbevág*). — Hazudik, márki, a fiatal-
ember abban a kamrában van (*előki Nepomukot*,
ki közben az ajtó elé állott, kimegy és Henrikkel
jön vissza). Itt a fiú.

HERMANN (*boldogan*). — Henrik!

HENRIK. — Hermann (*a karjába omlik*).

8. JELENET

Előbbiek, HENRIK.

BÁRÓ. — Hogy fedezte fel a sátán, hogy a fickó itt
volt elrejtve?

ST. GERMAIN. — Nos uraim, ehhez mit szólnak? Vala-
ki bohózatot emlegetett az előbb; a komédiának
vége, Tapsoljanak!

BÁRÓ. — Mit beszél?

ST. GERMAIN. — Megfigyeltem mindnyájukat. Ami-
kor a derék mester könnyes szemekkel könyörgött
az előbb kinevették a fájdalmát!

BÁRÓ. — Gróf úr!

ST. GERMAIN (*erélyesen*). — A komédiában minden-
kinek megvan a maga szerepe, az enyém most kez-
dődik. Ez a szerencsétlen meghozta a legnagyobb
áldozatot, amit csak hozhat ember: — megalázta
magát. Könyörgött és önök bolondot csináltak be-
lőle, kigúnyolták, a fájdalmán kacagtak. — És önök
nemes urak? A csöcselék közé valók, a csöcselék
közé, amely ma uraskodik, — a rongyemberek közé,
kik kigúnyolták és lábbal tapossák az erényt.

GRÓF és BÁRÓ (*egyszerre*). — Ez már sok.

MÁRKI. — Uram, ilyen botrány az én házamban. . .

ST. GERMAIN (mérgesen ránéz, mire).

MÁRKI (elhallgat, mintha megverték volna).

ST. GERMAIN (Henrikhez). — Henrik, add a kezed és ne félj ezektől a gyáváktól (el, vele Henrik és Hermann. Általános felzúdulás).

MÁRKI (halkan Nepomukhoz). — Igazad van. Ez csak Renátusz lehet. — Elvesztem!

NEPOMUK. — Még nem, márki!

MÁRKI. — Hogyan?

NEPOMUK. — A flórenci herceget ma megmérgezték Saint Germain nagyon ügyes mérégkeverő lehet! . .

FÜGGÖNY

HARMADIK FELVONÁS

Hamis vád.

Saint Germain gróf lakása. — Hátnl a szoba közepén főajtó és két oldalajtó, sok címkés üveggel megakott állvány. Jobbra előszobaajtó, vele szemben ablak. Asztal, rajta könyvek, földgömb, székek, támlás székek stb.

1. JELENET

JANKÓ, később NEPOMUK.

Az előszoba ajtó kinyílik, Jankó bejön. A kalapja félreecapva, zsebkendője kibontva a kezében. Holtrészeg.

JANKÓ *(dalol)*. — Fel, fel hát cimborák, Lóra, lóra fel...

NEPOMUK *(katonaruhában jön, ő is részegnek látszik)*. — Itt vagyon.

JANKÓ. — Ó, hol vagy? ... Ezer kartács, két katonát látok, ... mindenből kettőt látok; ... érdekes... No végre... itt vagy! Hadd öleljelek meg, derék fickó szívbéli barátom. Pecsételjük meg a barátságunkat... vagy... Ha nem mentem volna el a kocsmába,

sohase ismertem volna meg ezt a kiváló cimborát...
Éljen a kocsmá és a bor!... Hogy hívnak, te derék
ember?

NEPOMUK. — Ehrlich Dagobert.

JANKÓ (*tántorog*). — Ehrlich... az magyarul azt je-
lenti tisztességes!... Ehrlich Dagobert... Szép név
... tisztességes cimborá vagy, benned bízhat az
ember. Én Jankó vagyok... Micsoda hőség... Té-
ged még nem kerülget a guta?... Tudod-e, hogy
Saint Germain gróf szolgája, tehát az ördög alkal-
mazottja vagyok? Ez az én társadalmi állásom. Na-
gyon előkelő állás... Képzelheted, mennyire szeret-
lek, másképp nem hoztalak volna ide... Az ördög
lakásába... De hát te kívántad és én nem tudtam
ellentálni... Ó ez a tikkasztó hőség... Pfű...

NEPOMUK. — Köszönöm, barátom, már látni akartam
egyszer a poklot.

JANKÓ (*nevet*). — Ugye? Alaposan bepoharaztunk
komám és pompásan mulattunk. Micsoda finom vö-
rösbor volt! Cce! (*csettint*).

NEPOMUK. — Tévedsz, fehér volt.

JANKÓ. — Ugy? Tényleg! Na, a szín különben sem fon-
tos. A te kedvedért bármi féle színű bort megiszom,
csak bor legyen.

NEPOMUK. — Mondd, igazán a sátán lakásán vagyok?

JANKÓ. — Csodálkozol, ugye? Biztosan azt hitted,
hogy majd hatalmas üstöt látsz itt, amelyben szurok
forr, meg kemencéket, lángokat. Azt gondoltad, hogy
nagy fekete kandúr ugrik majd a nyakadba... Aztán
mindebből semmit se találtál... Most jut eszembe...

NEPOMUK. — Micsoda?

JANKÓ. — Ha a gazdám meglátja, hogy milyen gyöngé lábon állok... *(próbál egyenesen állni)*.

NEPOMUK. — És az baj?

JANKÓ. — Baj-e? Őmiatta nem, de ma kell idejőnie Hermannak és Henriknek. Ja, a Henrik — hiszen ismered?

NEPOMUK. — Hogyne. Beszéltél róla egyet-mást a kocsmában.

JANKÓ. — Lehet... A szegény fiú... tudod, vak... elvesztette a szeme világát... és ép ma akarta a gazdám megoperálni, hogy lásson... és ezért... bánt a dolog... olyan nagyon... Ezer ördög, hiszen forog a föld! *(Nepomuk karjába esik)*. Barátom vagy, Dagobert, ugye?

NEPOMUK. — Állj már egyenesen!... Hiszen fel-löpsz!...

JANKÓ. — Igazad van... de cudar melegem lesz... ha a gróf úr észreveszi, hogy... kicsit be vagyok csipve... Menj most el, komáin!

NEPOMUK. — Jó éjtszakát! *(hátra felé indul)*.

JANKÓ. — Nem arra, te... erre menj... de hamar, ... te birka *(a baloldali ajtóra mutat)*.

NEPOMUK. — Megyek, megyek, csak ne kiabálj! Viszontlátásra! *(kinyitja az ajtót, és a kulcsot zsebre teszi)*. Most már ismerem a terepet, gróf úr *(el)*.

JANKÓ. — Viszontlátásra... Pompás, derék fickó, annyi szent... Kicsit sokat iszik... de az nem baj... az idő hozza magával... és... *(Saint Germain hátulról jön)*.

JANKÓ *(félre)*. —
nehezen állok.
ST. GERMAIN. —
JANKÓ. — Parancs
ST. GERMAIN. —
JANKÓ. — Nem, g
lántorog).
ST. GERMAIN *(megf*
JANKÓ. — Én? Ner
ST. GERMAIN. — Ja
JANKÓ. — Lehetetlen,
Az a bitang Dagob
kelllett miatta berúg
olyan jószívű, érintse
jőzen legyek.
ST. GERMAIN. — Abb
JANKÓ. — Egyszersm
mondom.
ST. GERMAIN. — Kell
JANKÓ. — Se bor, se D
ST. GERMAIN. — Jól va
Szagold meg, c
JANKÓ. — De...
ST. GERMAIN. — Rajta!
JANKÓ. — Hapci! Hapci!
ST. GERMAIN. — No, ez n

2. J E L E N E T

JANKÓ és ST. GERMAIN.

JANKÓ *(félre)*. — Csak ne venné észre, hogy milyen nehezen állok.

ST. GERMAIN. — Jankó.

JANKÓ. — Paráncs!

ST. GERMAIN. — Keresett valaki? — Jött levél?

JANKÓ. — Nem, gróf úr! *(hozzá akar menni, de tántorog)*.

ST. GERMAIN *(megfogja)*. — Ohó! Részeg vagy!

JANKÓ. — Én? Nem, csak úgy látszik.

ST. GERMAIN. — Jankó! Piros az orrod!

JANKÓ. — Lehetetlen, hiszen fehér bor volt... *(félre)*.

Az a bitang Dagobert... ép ilyen fontos napon kellett miatta berúgnom *(a grófhoz)*. Gróf úr, ön olyan jószívű, érintsen meg a varázspálcájával, hogy józan legyek.

ST. GERMAIN. — Abbahagyod az ivást?

JANKÓ. — Egyszersmindenkorra. Úri becsületszavamra mondom.

ST. GERMAIN. — Kell még bor?

JANKÓ. — Se bor, se Dagobert!

ST. GERMAIN. — Jól van *(az állványról kis üveget vesz le)*. Szagold meg, de jól!

JANKÓ. — De...

ST. GERMAIN. — Rajta!

JANKÓ. — Hapci! Hapci! Hapci!

ST. GERMAIN. — No, ez megvan!

JANKÓ. — Ó, nagyszerű, nagyszerű, meggyógyultam, olyan józan vagyok, mint a hal a vízben.

ST. GERMAIN *(nevet)*. — Hahaha!

JANKÓ. — Mondja meg, ha meri, hogy nem varázsló!

Kérem szépen, tessék nekem adni ezt a csoda-
üveget.

ST. GERMAIN. — Szeretnéd?

JANKÓ. — Ó, szörnyen boldoggá tenne vele.

ST. GERMAIN. — Hát legyen a tied.

JANKÓ *(félre)*. — A fölirat majd elárulja, hogy mi a neve ennek a drága kincsnek *(büszkén)*. Tényleg pokoli készítmény! Milyen ördögi név *(olvassa)*: Szal-mi-ák-szesz! Rémes! *(kint harangoznak)*. Mi-sére harangoznak. Henrik és Hermann biztosan elmennek, hogy Isten áldását kérjek az operációra. Gróf úr, tessék elengedni a templomba!

ST. GERMAIN. — Menj, de mise után azonnal jöjj haza.

JANKÓ *(el)*.

3. J E L E N E T

ST. GERMAIN *egyedül*.

ST. GERMAIN. — Ah, milyen szívesen tartanék én is az ájtatoskodókkal? De van-e rá jogom? — Nincs, mert bosszúra vágyom és itt *(szívére mutat)* ég a vágy, hogy bosszút álljak azon a bitangon, aki szerencsétlenné tett. Nem tudok felejteni! *(leül)*. Nyomorúságos az élet, ha egyedül van az ember, mindég csak egyedül. Már régen a tudomány az

4. J E

ST. GERMAIN

JANKÓ *(belép, meglátja)*

Eha!... Az ördög

ST. GERMAIN. — Vég

JANKÓ. — Igenis. Her

rátek, de ismerősök

kerencsét kívánnak

ST. GERMAIN. — És

JANKÓ. — Ó, csupa.

ST. GERMAIN. — Er

egyetlen barátom. Beavatott titkaiba s megtanított ölni és gyógyítani. A teremtményekben és elemekben rejlő összes erőket ismerem... *(kint orgona szól)*. Istentisztelet... Hogy meghat az orgonaszó!... Tömjénfelhők és fohások szállnak most az ég Urához... Milyen fenséges ének. Elfelejtí az ember a gyűlöletet és a bosszúvágyat. Az ima megnyugvást hoz és visszaadja a léleknek a gyermekkor ártatlanságát és elvesztett hitét... *(feláll és az ablakhoz megy)*. Már jönnek a templomból... Ott van Henrik és Hermann... Szegény fiú! Biztosan szállt érte is buzgó ima az égbe. Ó Istenem, add meg nekem, ki kétségbeesésemben elhagytalak, hogy újra tudjak imádkozni, hogy szavam feljusson hozzád, amikor azt kiáltom: „Isten, te véghetetlenül felséges és mégis csupa irgalom vagy!” *(az ablak mellett térdre omlik és imába merülten úgy marad)*.

4. J E L E N E T

ST. GERMAIN és JANKÓ.

JANKÓ *(belép, meglátja a térdelő Saint Germaint)*. —

Ejha!... Az ördög imádkozik... csodálatos!

ST. GERMAIN. — Vége a misének, Jankó?

JANKÓ. — Igenis. Hermann és Henrik már itt is lennének, de ismerősökre akadtak, kik az operációhoz szerencsét kívánnak Henriknek.

ST. GERMAIN. — És a páciensünk mit mond?

JANKÓ. — Ó, csupa remény!

ST. GERMAIN. — Ennek a reménynek valóra kell

válnia. Isten majd ad hozzá erőt nekem *(eltökélten)*.
Jankó, menj abba a szobába és hozd ki az ablakból a ládikát.

JANKÓ. — Azonnal *(jobbba el)*.

ST. GERMAIN. — Eltüntetem szeméről a fátyolt.

JANKÓ *(jön)*. — Tessék *(a ládikát az asztalra teszi)*.

ST. GERMAIN. — Jól van *(kinyitja)*. Hányszor használtam már ezeket az eszközöket, amelyek egészséget vagy örökös nyomort rejtenek magukban . . . És sohasem remegett a kezem . . . ma pedig még hozzá se fogtam már is reszketek. Ó Istenem segíts meg, hogy csodát tehessek, légy mellettem, nyugtass meg, hogy a kezem oly nyugodt és biztos legyen, mintha vasból lenne!

JANKÓ. — Itt vannak!

5. J E L E N E T

Előbbieket, HERMANN, HENRIK.

ST. GERMAIN *(meglátva őket)*. — Henrik! Hermann!

HERMANN. — Ó gróf úr, egész odavagyok, ha arra gondolok, hogy megpróbálja-e Henrik azt a veszélyes lépést . . .

HENRIK *(közbeugr)*. — Én pedig ellenkezőleg teljesen bízom a sikerben, bízom Istenben és önben . . . Nemsokára olyan egészséges leszek, mint a többi ember, látni fogom a világosságot, önt és örülni fogok annak, hogy megláthatom önt . . . ó ti boldogok, kiknek Isten megadta ezt a végtelen értékű kincset, ti nem is képzelhetitek, milyen vágyat érzek

6. J E L E N E T

ST. GERM.

HENRIK *(a színpadra lép)*.

ST. GERMAIN. — Egy.

HENRIK. — Jobban szer.

marad, de mert neke.

jobb így, ő talán fe.

nyugodt vagyok *(oda*

halálam és ezen ne

lépnek is! A hangja

mintha már hallottan

reges-regen várok m

képzelni az életet Ö

én is utána és milyen remény tölti el a szívem... Hermann, én teljesen megbízom a mi titokzatos jötevőnk ügyességében... Gróf úr kérem, adja ide a kezét.

ST. GERMAIN. — Itt van! Hát elhatároztad magad?

HENRIK. — Elhatároztam.

ST. GERMAIN. — Hermann, menjen pár pillanatra Jankóval a kertbe, egyedül kell maradnom Henrikkel. Nemsokára visszajöhetnek s hiszem, akkor már jó hírt hallanak.

HERMANN. — Gróf úr, ígérje meg előbb, hogy Henrik nem fog veszélyben forogni.

ST. GERMAIN. — Ígérem.

HERMANN. — Bízom a becsületszavában gróf úr. Isten segítse Önt (*Jankóval el*).

6. J E L E N E T

ST. GERMAIN és HENRIK.

HENRIK (*a színpad közepén*). — Egyedül vagyunk?

ST. GERMAIN. — Egyedül.

HENRIK. — Jobban szerettem volna, ha Hermann velem marad, de mert nekem is nyugodtnak kell lennem, jobb így, ő talán felizgatott volna. Most teljesen nyugodt vagyok (*odanyújtja a kezét*). Öné minden bizalmam és ezen nem változtat semmi, bármi történjék is! A hangja olyan ismerősnek tűnik fel, mintha már hallottam volna. Néha úgy hiszem, hogy réges-régen várok már Önre és már el sem tudom képzelni az életet Ön nélkül. Mi vakok sokszor

képzeliük el az embereket és tárgyakat olyannak, amilyenek a valóságban. Ha majd látni fogok és mindenki itt lesz körülöttem, mindegyiküket megismerem és nevén szólítom *(szünet)*. Készen vagyok. Nem válaszol? Hol van?

ST. GERMAIN. — Itt, a közvetlen közeledben.

HENRIK *(megfogja kezét)*. — Ön reszket?

ST. GERMAIN *(félre elszántan)*. — Bátorság, bátorság *(a ládikából kést vesz ki, Henrik felé indul, de hirtelen megáll)*. Nem . . . nem merem . . . szinte félek.

HENRIK. — Ó Istenem!

ST. GERMAIN. — Igen, félek! Fiam, te nem tudod milyen rettenetes helyzetben vagyok. A te boldogságod és egészséged függ a kezemtől.

HENRIK. — Legyen bátor!

ST. GERMAIN. — Legalább ne dobogna olyan hansen a szíved! Csak egy pillanatig maradna csendben, hogy oly nyugodtan ülhetnél, mint a szobor! *(szünet)*. Ó! Mi van Önnel?

ST. GERMAIN. — Henrik, teljesen megbízol bennem?

HENRIK. — Igen, tökéletesen.

ST. GERMAIN. — Emlékezz vissza arra, amit mondtam neked: operáció alatt a legparányibb mozdulat elég ahhoz, hogy mindent elrontson és — örök éjtszaka szakadjon rád. Egy rándulás — és oda minden reményed. Elhiszed?

HENRIK *(feláll)*. — Igen!

ST. GERMAIN *(két üvegcsét vesz le az állványról)*. — Jól van. Két kis üveg van a kezemben. Az egyikben bódítószer van, amely csökkenti a szívműködést és érzéketlenné tesz a fájdalommal szemben.

is elég ahhoz, hogy oly
nyemk lenned kell az
man dolgozik a kezem
edem a kést. A másik
hoz az életbe, e nélkül
Gyermek, mered-e vál
nak és azután, mint
HENRIK. — Adja kérem
adja, ő kiüssza és vis
HENRIK. — Mikor alsz
ST. GERMAIN. — Az
HENRIK. — Beszéljen t
Beszéljen az anyám
tak, amikor elrabolt
ST. GERMAIN. — M
Szegényke rengete
HENRIK. — Szegény
zen lélekzem . . .
ST. GERMAIN. —
HENRIK. — Bátor
vem lassabban
nem hagy meg
ST. GERMAIN.
HENRIK. — Igen
ó . . . érzem, l
áldja gróf úr
baldog leszel
hull, ki gyöng
Figyelmesen i
teszj.
ST. GERMAIN. —

Ez elég ahhoz, hogy olyan nyugodtá tegyen, amilyennek lenned kell az operáció alatt. Akkor biztosan dolgozik a kezem és reszketés nélkül vezethetem a kést. A másik üveg ismét felkelt és visszahoz az életbe, e nélkül a tetszhalál valódira válnék. Gyermekek, mered-e vállalni, hogy egy órára elaltassalak és azután, mint látó embert ébresszelek fel?

HENRIK. — Adja kérem ide *(a gróf egyik üveget odaadja, ő kiissza és visszaadja)*.

HENRIK. — Mikor alszom el?

ST. GERMAIN. — Azonnal.

HENRIK. — Beszéljen tovább és maradjon mellettem . . .

Beszéljen az anyámról és apámról . . . Biztosan sírtak, amikor elrabolták a fiúkat . . . Sokat szenvedtek?

ST. GERMAIN. — Már mondtam . . . Anyád meghalt.

Szegényke rengeteget szenvedett.

HENRIK. — Szegény anyám! . . . Istenem, olyan nehezen lélekzem . . .

ST. GERMAIN. — Bátorság, fiam!

HENRIK. — Bátor vagyok . . . Jön . . . az álom, a szívem lassabban ver, a fejem . . . nehéz, — ó, — de nem hagy meghalni, ugye? Hermann, hol vagy?

ST. GERMAIN. — Fiacskám! *(félre)*. Ő micsoda kín!

HENRIK. — Igen! . . . A fiacskája . . . hívjon így . . . ő . . . érzem, hogy elhagy az öntudatom . . . Isten áldja gróf úr . . . nemsokára . . . felébredek . . . és boldog leszek . . . *(megmerevedve a gróf karjába hull, ki gyöngéden az egyik baloldali székre helyezi. Figyelmesen vizsgálja, végre letérdel, kezét a szívére teszi)*.

ST. GERMAIN. — Semmit se érzek . . . Mintha halott

lenne *(energikusan)*. Most, rajta! Tudásom és ügyességem most megmentést és egészséget jelent *(kést vesz elő, Henrik elé térdel, megoperálja, kis idő múlva boldogan áll fel)*. Nem reszketett a kezem. Úgy érzem sikerült a műtét, ó Henrik, mikor magadhoz térsz, te is gyönyörködhetel a természet remekművében . . . Örömed teljes lesz . . . Légy boldog . . . Most felébresztelek *(el akarja venni az asztalról a másik üveget; ebben a pillanatban kinyílik a jobboldali ajtó és katonák jönnek be)*.

7. JELENET

Előbbie, ALTISZT, KATONÁK.

ALTISZT. — Saint Germain gróf, a király nevében letartóztatom!

ST. GERMAIN. — Engem?

ALTISZT *(írást ad át)*. — Olvassa!

ST. GERMAIN *(olvassa)*. — „Elfogató parancs. Saint Germain gróf letartóztatandó és a Bastilleba szállítandó a flórenci herceg megmérgezésének gyanuja miatt” . . . Én — méregkeverő! Én . . . orgyilkos? Ez hazugság, árulás! Ki vádol?

ALTISZT. — Egész Párizs.

HANGOK KINT. — Halál a méregkeverőre!

ALTISZT. — Hallja?

ST. GERMAIN. — Gyalázat!

ALTISZT *(meglátja Henriket)*. — Egy fiú . . . merev . . . halott.

ST. GERMAIN. — Csak alszik . . . ha ezzel az üveggel megíthatom . . .

ALTISZT. — Állj kiabál! „Halál”
ST. GERMAIN. —
tesz! Ha ez az
Csak én ment
neki . . . Adja
ALTISZT. — De
ST. GERMAIN. —
többé ajkára ez
ereimben . . . Ha
kem a legkedve
el ezt a gyaláza
tönkretenni? . . .
egyszer szerencse
Szálljon rá az Is
katona . . . legalá
meg . . . Mentse m
nak! Bebizonyítom
Magam is iszom a
nyugodt?
ALTISZT. — Adja i
jon a vére! *(el akar
közéjük ront)*.

8. J

Előbbie

NEPOMUK *(elveszi az
szájához akar vinni
Hsz ez méreg! (eltö*

ALTISZT. — Állj! Gróf úr, nem hallja a tömeget? Hogy kiabál! „Halál a méregkeverőre!“ Vissza!

ST. GERMAIN. — De ez lehetetlen! Gonosztevővé tesz! Ha ez az álom sokáig tart, halálos lesz... Csak én menthetem meg a fiút... Irgalmazzon neki... Adja be maga az orvosságot, ez megmenti.

ALTISZT. — De hátha méreg ez is?

ST. GERMAIN. — Méreg!... Hallgasson és ne vegye többé ajkára ezt a szót, mely felforrallja a vért az ereimben... Hát adhatnék mérget annak, aki nekem a legkedvesebb a földön?... De ki terjesztette el ezt a gyalázatos gyanút? Ki akar ily alattomosan tönkretenni?... Megint az a gazember, aki már egyszer szerencsétlenné tett?... Legyen átkozott! Szálljon rá az Isten büntetése! De Ön... derék katona... legalább ezt az ártatlan gyereket mentse meg... Mentse meg és örökké hálás leszek magának! Bebizonyítom, hogy igazat mondok? Nézze! Magam is iszom a méregből... *(iszik)*. Most már nyugodt?

ALTISZT. — Adja ide! De, ha megölöm Önre szálljon a vére! *(el akarja venni az üveget, Nepomuk közójük ront)*.

8. J E L E N E T

Előbbiek, NEPOMUK.

NEPOMUK *(elveszi az üveget, amelyet Altiszt Henrik szájához akar vinni. Állj! Ez az ember megcsal! Hisz ez méreg! (eltöri az üveget).*

ST. GERMAIN. — Istenem *(kétségbeesetten felkiált, rá akar rontani, elájul, elesik)*

NEPOMUK *(Altiszthez)*. — A Bastilleba vele! Teljesítsétek a király parancsát! *(katonák felemelik és viszik Saint Germaint)*.

FÜGGŐNY

NEGYED

Bast

(Történ. Balra ajtó — ráccsal.)

1. J

ST. GERMAIN

(St. Germain hanyatt)

REGYŐR *(belép, egy asztalra)*.

ST. GERMAIN. —

REGYŐR. — Megho

kása szerint: ken

ST. GERMAIN. —

REGYŐR. — Előbb

parancsát. — C

cellában. Elődje

szökni! Ma regg

nem volt olyan

lom, hogy ne m

ST. GERMAIN. —

em (kétségbeesetten
elesik)
— A Bastilleba vele!
csát! (katonák tele)

GÖNY

NEGYEDIK FELVONÁS.

Bastille foglya.

(Börtön. Balra ajtó — mellette szalmazsák. Ablak törött
ráccsal. — Jobbra asztal).

1. J E L E N E T

ST. GERMAIN, FEGYŐR.

(St. Germain hanyatt fekszik a szalmazsákon. Az ajtó
nyílik).

FEGYŐR (belép, egy korsó vizet, es egy drb. kenyeret
tesz az asztalra). — Gróf úr!

ST. GERMAIN. — Mi az?

FEGYŐR. — Meghoztam az esti lakomát. A ház szo-
kása szerint: kenyeret és vizet.

ST. GERMAIN. — Hagyjon békében.

FEGYŐR. — Előbb át kell adnom a parancsnok úr
parancsát. — Csak ideiglenesen marad ebben a
cellában. Elődje elfűrészelte a rácsot és meg akart
szökni! Ma reggel felakasztották. No mindenesetre
nem volt olyan előkelő, mint ön. De azért tanácsol-
lom, hogy ne menjen közel az ablakhoz.

ST. GERMAIN. — Miért?

FEGYŐR. — Mert a törött rács még eszébe juttatná hogy megszökjék . . . Látja ott azt a testet? Ide-oda himbálódzik a levegőben . . . No nekem se tetszik . . . Pedig úgy hozzászoktam életében. Kilenc évig volt itt. Tehát röviden és velősen: maradjon szépen itt a cellában, mert a golyó hamarabb jön ki a puskacsőből, mint egy fogoly a Bastilleből.

ST. GERMAIN. — Hány óra?

FEGYŐR. — Éppen kilenc. Viszontlátásra, gróf úr (*el*).

2. J E L E N E T

ST. GERMAIN *egyedül*.

ST. GERMAIN (*felkel*). — Elvesztettem játszmát. Győztél Juliáni márkí. A tét egy fiú volt, — mit beszélek, — az én fiam! És te nyertél! Ah, ha csak egy pillanattal később fogtak volna el, akkor nem kínozna úgy ez a rettenetes bizonytalanság, hogy mi lett Henrikből, akkor még ki tudnék békülni a helyzetemmel. De így van ez! Ha a szerencsétlenség üldöz, hiába küzdünk ellene, — kiszívja minden erőnket és addig hajszol, míg reményvesztetten el nem bukunk. Nem volt-e különös játéka a véletlennek, hogy ezt az eszméletlen fiút éppen az én házamban találták meg és nem kellett-e a meg-gondolatlan tömegnek ebből arra következtetnie, hogy méregkeverő vagyok? . . . Minden, minden összeesküdött ellenem. Méregkeverő! . . . Ezt üvöltötte a tömeg . . . Szegény nép, örökös nagy gyerek, kit mindenki félrevezethet, te mindég kész vagy

arra, hogy a b
tenyét a paráz
szabadulnék é
az egészig ma
jön már meg
szer mások sz
szerencsétlen
előtt állok, mi
szívemre! Tu
áll és megbilin
len. Meg kell
néz az ablakon
fenyeget-e eng
káján talán ő i
járól), az ottho
lódzik, hidegb
ostoba tömeg
kulcslyukon me
kerítésen és m
haláltól . . . Saj
hatok . . . Itt csa
vagyok (*az ajtó*

3.

ST. GE

ST. GERMAIN. —
mit csinál Henrik
Ekkora szerencs
HERMANN (*hosszu
kinttel nézegeti*)

arra, hogy a hatalmasok számára kikaparod a gesztenyét a parázból. Ma átkoznak, de holnap, ha kiszabadulnék és egy marék aranyat szórnék közéjük, az egekig magasztalnának . . . Szegény nép, mikor jön már meg az eszed, mikor nem leszel már egyszer mások szeszélyének a játékszere? . . . Milyen szerencsétlen is vagyok! Csak a jó Isten tudja, mi előtt állok, milyen rettenetes csapás vár még atyai szívemre! Tudni azt, hogy a fiam a halál szélén áll és megbilincselte kézzel ülni itt . . . Elviselhetetlen. Meg kell örülnöm! . . . Megszökni . . . De *(kinnéz az ablakon)* . . . az a szerencsétlen . . . Nem fenyeget-e engem is az ő sorsa? . . . Utolsó éjszakáján talán ő is szabadságról álmodozott, a családjáról, az otthonáról . . . És most a levegőben himbálódzik, hidegben, esőben . . . Rettenetes . . . Az ostoba tömeg ördögnek tart . . . Ha az lennék, a kulcslyukon mennék ki a cellámból, átszöknék a kerítésen és megmenteném szegény fiacskámat a haláltól . . . Sajnos erre még csak nem is gondolhatok . . . Itt csak Isten segíthet. Csak gyöngé ember vagyok *(az ajtó nyílik)*. Ah, ki jön itt!

3. JELENET

ST. GERMAIN, HERMANN.

ST. GERMAIN. — Hermann! Hála Istennek . . . Mondj mit csinál Henrik? . . . Tettél valamit érte? . . . Ekkora szerencsét nem mertem volna remélni . . .
HERMANN *(hosszú sötét gallérba burkolva, vad tekintettel nézegeti)*.

ST. GERMAIN. — Nos, hát miért nem szólsz ? . . .

Hermann ! Mit akarsz ? . . .

HERMANN. — Megölni téged, mint a leghitványabb kutyát, megölni irgalmatlanul.

ST. GERMAIN. — Hermann, félrebeszélsz !

HERMANN. — Gazfickó, mit vétettünk ellened ? Mi nem kerestünk téged, nyomorult, te jöttél hozzánk. És én örült hittem a te álnok szavadnak !

ST. GERMAIN. — Megbántasz. Hát nem én voltam az egyetlen, aki pártodra állt a márki estélyén ?

HERMANN. — Hogy annál jobban megbolondíts, és annál biztosabban megölhesd Henriket.

ST. GERMAIN. — Ez igaz ! Öt én öltem meg.

HERMANN. — Imádkozz, meg kell halnod !

ST. GERMAIN. — Nem ! Én mondom neked ilyent nem fogsz tenni.

HERMANN. — Gyáva ! Reszketsz a haláltól !

ST. GERMAIN. — A gyűlölettől elvakult katonák nem akartak hinni nekem, mikor azt mondtam, hogy megmenthetem őt . . . most már te sem akarsz hinni nekem Hermann ? Esküszöm, a halála csak mély alvás. Ha szabad lennék, megmenteném. A lelkem üdvösségére esküszöm !

HERMANN. — Hazudik.

ST. GERMAIN. — Ez az igazság, Herman, a szent igazság. De ki küldött ide ? Ki szítja a te bosszúdat ?

HERMANN. — Mi köze hozzá ?

ST. GERMAIN. — Ahá ! . . . Megesküdtem volna rá, hogy ő van a háttérben . . . senki más, mint a márki ! . . . Mondd meg az igazat, Hermann, a márki az ? Kérlek, felelj !

HERMANN.

az, Ott talá

mert a nép

élettelen te

állhassak.

ST. GERMAIN.

jában megbíz

HERMANN. —

lan az egész

akit ön biztos

azóta. Hinner

életét megme

ványság, ha n

tudtam, hogy

ellenségei van

valóbbat és e

gróf, készüljön

ST. GERMAIN.

Tizenhat éve, h

elárulta a legj

érette. Hamis

meg akarta ölet

mek meghaljon,

azt, hogy viszo

orgyilkos tört ny

szuld meg mag

meggyőződni a g

akarsz lenni gyász

ölj meg ! De elj

megbánni, hogy

márkinak, gondol

HERMANN. — Hát, ha mindenáron tudni akarja, ő az. Ott találtam az ön házában, mikor odasiettem mert a nép halált kívánt a méregkeverőre. Henrik élettelen teste előtt adta ezt a tört, hogy bosszút állhassak.

ST. GERMAIN. — És te hittél neki. Henrik elrablójában megbíztál!

HERMANN. — Igen, mert bebizonyította, hogy ártatlan az egészben, mindent egyik rossz szolgája tett, akit ön biztosan megvesztegetett. Már el is csapta azóta. Hinnem kell annak az embernek, akinek az életét megmentettem; az lenne a legnagyobb hitványosság, ha még engem is meg akarna csalni. Azt tudtam, hogy Henriknek születésénél fogva hatalmas ellenségei vannak. Ma aztán megismertem a legalvalóbbat és ez ön. Ön ölte meg. Saint Germain gróf, készüljön a halálra!

ST. GERMAIN. — Hallgass meg előbb Hermann. Tizenhat éve, hogy az az ember, akiben úgy bízol, elárulta a legjobb barátját, aki a vérét is ontotta érte. Hamis vádjára száműzték és még a fiát is meg akarta öletni. Isten nem engedte, hogy a gyermek meghaljon, . . . és még az apának is megadta azt, hogy viszont láthassa hazáját. És most ez az orgyilkos tört nyom a kezébe s azt mondja: bosszuld meg magad! . . . Nos hát, ha nem akarsz meggyőződni a gázságáról, ha mindenáron eszköze akarsz lenni gyászos tervének végrehajtásában, akkor ölj meg! De eljön a nap, amikor keservesen fogod megbánni, hogy kevésbé hittél nekem, mint Juláni márkinak, gondolj arra, ha engem megölsz, szegény

Henriket is megölnöd. Szúrj hát le (*Hermann felé lép, és kitarja mellén az inget*). Nem szegülök ellent, mert a világért se okoznék annak fájdalmat, aki annyi jót tett . . . a fiammal.

HERMANN. — Hogyan? . . . Az ön fia . . . ön lenne Henrik atyja?

ST. GERMAIN. — Én csak a legjobbat akartam neki. Annyira szerettem, hogy nem akartam ellenségeim figyelmét felhívni rá. Ezért nem is adhattam neki a nevemet, mert ez csak újabb üldözést jelentett volna számára. Később talán megtehettem volna ezt is, de most, amikor méregkeverőnek és orgyilkosnak tartanak — hallgatnom kellett. És neked is . . . Elképzeled-e már, mit szenvedtem és mit szenvedek most is én, szerencsétlen apa? És most bocsáss meg nekem Hermann, vagy ölj meg, ha tudsz.

HERMANN. — Ó, ha igaz, amit mond, bocsánatot kell kérnem! De Henrik . . . Ön azt mondja, még meg lehet menteni . . . Nem téved?

ST. GERMAIN. — Nem! Én igazat mondok. Megmenthetem, de csak akkor, ha Isten nem hagy el. De nincs barátom, . . . egyedül vagyok.

4. J E L E N E T

Előbbie, JANKÓ.

JANKÓ (*belép*). — Hát én mi vagyok, gróf úr?

HERMANN. — Jankó!

ST. GERMAIN. — Hogy kerülsz te ide?

JANKÓ. — Ön is itt van. Nem mondtam, hogy néha

a leghívtványabbna
volt igazam?

ST. GERMAIN. —

JANKÓ. — Igen, J

megmenti önt és

teszem. Ismerem

sát . . . én most m

ajánlották nekem

sen ellogadtam.

emeleten van . .

(*egyenruhája alól*)

ST. GERMAIN. —

JANKÓ. — Azt p

örrel pedig me

jó fiú.

ST. GERMAIN. —

JANKÓ. — Mifele

ST. GERMAIN. —

JANKÓ. — Kizárt

ablak. Albrecht

amin keresztül

pot ad át) adja

biztonságban va

menjen, él még

a leghitványabbnak is hasznát vehetjük? Hát nem volt igazam?

ST. GERMAIN. — Jankó!

JANKÓ. — Igen, Jankó, aki a fejébe vette, hogy megmenti önt és amit én elhatároztam, azt meg is teszem. Ismerem ennek az előkelő háznak a portá-sát ... én most már kinevezett fegyőr vagyok. Felajánlották nekem ezt a díszes állást és ma kegyesen elfogadtam. Volt rá okom. Az ön cellája az emeleten van ... Tessék ajándékot adok önnek (*egyenruhája alól kötélhágcsót húz elő*).

ST. GERMAIN. — De lent áll az ór.

JANKÓ. — Azt pár pillanat múlva leváltják, az új órrel pedig megegyeztem ... Barátom, Albrecht jó fiú.

ST. GERMAIN. — De a parancs? ...

JANKÓ. — Miféle parancs?

ST. GERMAIN. — Ránk lő.

JANKÓ. — Kizárt dolog! Itt a kötélhágcsó, ott az ablak. Albrecht majd mutat önnek egy titkos utat, amin keresztül kiszökhethet ... Ha megszabadult (*sípot ad át*) adjon ezzel jelt, arról majd tudom, hogy biztonságban van. Jó éjt uraim! Bízzék bennem és menjen, él még a jó Isten (*el*).

5. JELENET

ST. GERMAIN és HERMANN.

ST. GERMAIN (*felemeli a hágcsót*). — Ez az egyedüli módja a menekülésnek. Munkára!

HERMANN. — Mit csinál? Az ablakhoz menni biztos halál!

ST. GERMAIN. — Még várjak? ... Nem, gyere, gyere!

HERMANN. — Nem, maradjon még!

ST. GERMAIN. — Elfelejtetted, hogy Henrikem vár rám, hogy egy percen függ az élete vagy halála? Isten megsegít, Hermann, ... Ő mellettünk van ... Az őt ugyan ránk fog lőni ... de a lövés majd nem talál halálosan, csak megsebesít. Mert most meghalni, most amikor fiamat akarom megmenteni? ... Lehetetlen! Jöjj, Hermann, jöjj ... Henrik özöngyala megvéd és ártalmatlanná teszi a golyót.

HERMANN. — Gróf úr! A legkisebb késedelem is halálát okozhatja Henriknek?

ST. GERMAIN. — Hát persze!

HERMANN. — Akkor adja ide a hágcsót, én megyek előre.

ST. GERMAIN. — Te?

HERMANN. — Az őt majd rám lő, ön pedig megszökik.

ST. GERMAIN. — Lehetetlen!

HERMANN. — De ha önt ölik meg, ki menti meg fiát... Én nem tudom a módját, nem ismerem a titkát... Be kell látnia, hogy kötelességem a testemmel is védeni önt. Előre megyek. Isten Önnel. Ha meghalnék, mondja meg Henriknek, hogy az apját én mentettem meg *(abban pillanatban mikor az ablakhoz akar menni, kinyílik az ajtó és)*

NEPOMUK *(be)*

ST. GERMAIN

NEPOMUK. —

itt marad.

ST. GERMAIN.

HERMANN *(me)*

ember, aki

a népet! Ő ki

ST. GERMAIN.

Jó! ... Igen.

bestia! *(kard*

NEPOMUK *(pisz*

Nekem is van

pisztoly csütör

mukra rohan)

Hermann útját

ból segítséget l

vés. Nepomuk

meghalok *(eles*

ST. GERMAIN

HERMANN

7.

NEP

ANKÓ. — Lövés
szöktek ... Ah

6. J E L E N E T

Előbbiek, NEPOMUK.

NEPOMUK (*belép, illetve becsúszik*).

ST. GERMAIN. — Nepomuk!

NEPOMUK. — Igen, gróf úr, és ön most már szépen itt marad.

ST. GERMAIN. — Nyomorult!

HERMANN (*most ismeri meg*). — De hiszen ez az az ember, aki önt bevádolta és aki ön ellen lázította a népet! Ő kiáltotta először: Halál a méregkeverőre!ST. GERMAIN. — Úgy? . . . És most utamat állja . . . Jó! . . . Igen, gyilkos vagyok . . . Összeaprítlak te bestia! (*kardot ránt*).NEPOMUK (*pisztolyt vesz elő*). — Párbaj? Miattam . . . Nekem is van ám fegyverem gróf úr! (*elsüti, a pisztoly csütörtököt mond*). Átkozott (*a gróf Nepomukra rohan*). Menekülnöm kell (*ajtó felé rohan Hermann útját állja*). Nem fogtok el. Ej, az ablakból segítséget hívhatok! (*az ablakhoz fut. Kint lövés. Nepomuk megtántorodik*). Ördög és pokol . . . meghalok (*elesik*).ST. GERMAIN } (*az ablakon át megszöknek*).
HERMANN }

7. J E L E N E T

NEPOMUK, JANKÓ jön.

JANKÓ. — Lövés . . . És itt nincs senki . . . Megszöktek . . . Ah itt fekszik valaki . . . Dagobert . . .

Felső kabátban és finom ruhában... Tehát be-
 csapott... *(szünet)*. Ah csirkefogó, hát hazudtunk?
 De most már tudom, ki vagy *(messziről sipjel)*.
 Megmenekült! A játszmát megnyertük! *(Nepomuk
 zsebeit kutatja)*.

FÜGGÖNY.

A márkai lakos
 az erkélyre, B
 tartóban gy

MÁRKAI *(hallg*
 sik... Csak
 percnyi ny
 láb alól?
 körbe néz).
 öregedtem.
 kelőség!..
 Ha csak eg
 veszte, bec
 éve, most i
 kell győzőnő
 Senki... Cs
 ez az éjszai
 vassunk vala
 olvas). „Böld

om ruhában... Téli
h csirkefogó, hát hazudni
ki vagy (messziről)
nát megnyertük! (Nepo

GÖNY.

ÖTÖDIK FELVONÁS.

Megtért bűnös.

A márki lakószobája. A háttérben szárnyas ajtó vezet az erkélyre. Balra ajtó, előtte asztal, két ágú gyertya-tartóban gyertya ég. Mellette tükör és egy könyv.

1. JELENET

MÁRKI egyedül.

MÁRKI (*hallgatódzik*). — Csend. Nepomuk sokáig ké-sik... Csak nem történt valami baja? ... Nincs egy percnyi nyugtom... Eltette-e Hermann azt az embert láb alól? ... Rettenetesen fel volt izgatva... (*tü-körbe néz*). Milyen sápadt az arcom! ... Tíz évet öregedtem... Ah mibe kerül ez a vagyon és elő-kelettség! ... De mi lenne nélkülök az életem... Ha csak egy szót szólna az az ember, el lennék veszve, becstelenné válnék örökre... Mint tizenhat éve, most is élet-halál küzdelmet vívok és nekem kell győznöm (*hallgatódzik*). Valaki jár kint... Senki... Csönd. Halálos csönd... Milyen hosszú ez az éjszaka! Mikor lesz még reggel... Ol-vassunk valamit (*előveszi a könyvet, jobbra leül, olvas*). „Boldoggá lenni kiírthatatlan vágya Ádám

minden gyermekének. Ez a vágy azonban csak az erény útján érhető el. Csak az lehet állandóan boldog és megelégedett, akinek nyugodt a lelkiismerete" *(a könyvet leejti.)* És ezt a boldogságot én örökre elvesztettem. Milyen sokba is kerül egy gaztett, egy súlyos bűn. Már a földön a boldogságunkkal fizetünk érte *(kint vihar kezd dühöngeni)*. Vihar! Milyen rettenetes virrasztani *(az ablakot erőszakkal felnyitják)*. St. Germain álarccal az arcán belép rajta).

2. JELENET

MÁRKI, ST. GERMAIN

MÁRKI. — Jaj, betörő! *(szökni akar)*.

ST. GERMAIN *(útját állja)*. — Állj!

MÁRKI. — De . . .

ST. GERMAIN. — Állj, ha mondom, most kezemben van; senki sem hallhatja önt. Azért bujt ebbe a szobába, hogy itt várja meg azt a bitang cinkosát . . .

MÁRKI. — Micsoda beszéd ez! . . . Ki ön? . . .

ST. GERMAIN. — Ki vagyok? *(leveszi az álarcot)*. Ide nézz!

MÁRKI. — Saint Germain gróf!

ST. GERMAIN. — Igen Saint Germain gróf . . . illetve Renátusz, akire már tegnap ráismertél. Azért fogattál el a tőled megszokott alattomossgággal, mint méregkeverőt, azért zártak a Bastilleba.

MÁRKI. — Nem értem, mit beszél.

ST. GERMAIN. — Félre minden hazugsággal és kibúvóval. Most szerepet cseréltünk. — Végre hatal-

mamban vagy. Hiába kiabálsz, senki sem hall meg. Ha nem hiszed, próbáld meg és hívd ide a tányérnyalókat és élősdieket, kik lakásodban körülötted ugrálnak. Hívd őket, — egy sem fog válaszolni. Éjtszaka van, a vihar üvölt, hatalmamban vagy, a kezeimbe kerültél.

MÁRKI. — Saint Germain gróf úr..

ST. GERMAIN. — Renátusz! Nevezd a nevemen.

MÁRKI (*lesujtva*). — Renátusz!

ST. GERMAIN (*hozzámegy és megfogja a kezét*). — És most mondd meg, hol van Henrik? Hová rejtetted el?.. Felelj hamar!

MÁRKI. — Á! Hát mégis felemelhetem a fejem és kacaghatok a te nyomorúságodon... Most te vagy a kezemben... Te vádolsz elképzelt gáztettekkel engem, tőlem kéred a fickót és te követted el a legnagyobb bűntényt, .. megölted!

ST. GERMAIN (*rá akar ugrani*). — Hitvány, hazug fráter, köszönd Istennek, hogy emiatt a gyalázatos vád miatt nem ütlek le, mint a kutyát.

MÁRKI. — Ezt a vádat mindenki elhiszi, ez juttatott a Bastilleba. A hóhér tudja, hogy szabadultál ki.

ST. GERMAIN. — Mi közöd hozzá! Most azt mondd meg, hol van Henrik! — Te tudod, hát beszélj! — Rólam ne essék több szó.

MÁRKI (*hidegen*). — Halott, megmérgezted!

ST. GERMAIN. — Az nem igaz! Csak te leszel a gyilkosa, ha azonnal meg nem mondd, hová rejtetted! Csak altatót adtam neki, hogy könnyebben megoperálhassam. Ha az ellenszert is beadhattam volna neki, egy szebb életre ébredt volna. A te

hitvány merényleted azonban megakadályozott ebben. Felelj! Hol van Henrik! Hát beszélj! Kérlek! MÁRKI. — Nem!

ST. GERMAIN. — Hát akkor halj meg kutya! (*kardot ránt, nekiront, megáll, a kardot leereszti. Szünet*). . . . Nem, nem. Csak semmi erőszak. Nézd, az a fiú, akit állítólag megmérgeztem, a fiam. Ezen az ártatlanon akarod kitölteni a bosszúdat, akit Hermann, a te életmentőd fogadott házába és nevelt? Akit ő testvérként szeret? Ily hitványan nem gondolkozhatol, ily alávaló nem lehetsz te, a nemes ember! Ifjúságom legszebb napjaiban, amikor az ember még bízik és remél, amikor a jövő Paradicsomot csillogtat a szemünk előtt, árulóm lettél. Méltóságot, vagyont, . . . mindent elraboltál tőlem, . . . ez a csapás azonban mindennél rettenetesebb, ezzel a szívem törőd össze. . . . Mindent megbocsátok . . . csak a fiam add vissza!

MÁRKI (*félre*). — Mit hallok!

ST. GERMAIN. — Hallgatsz? Mit vársz még? Mit tegyek, hogy megindítsam a te köszíved? Te is apa vagy, hát érezz velem! Kérlek, térdrehullva könyörögök hozzád! (*letérdel*).

MÁRKI (*akarata ellenére megindultan*). — Mit? Te térdelsz előttem?

ST. GERMAIN (*méltósággal*). — Igen, a fiamért! . . . (*felkel*). Hallgass ide, . . . még nem mondtam el mindent. Hallgatni akartam, a te köszívűséged azonban szóra kényszerít. Az utolsó titkomat is elárulom neked. Néhány éve nővérednek, Anna-Máriának a halálát siratod. Elvakult nagyravágyásodban előkelő vőlegényt szántál neki. Mivel ellenkezett, haragod-

ban egyik távolfekvő birtokodra üzted. Ott ő, ki már régen szeretett, titokban a feleségem lett. A te beleegyezésedet is meg akartuk nyerni, mikor árulásod elszakított tőle. Egy fiúcska született ebből a házasságból. Henriknek hívják. Meg akartad ölni és most engeded meghalni! Esküszöm neked, az én fiam, a te öcséd, mentsd meg őt!

MÁRKI. — Mi az? Félrebeszél! Ez lehetetlen!

ST. GERMAIN *(levelet vesz elő)*. — Ismered a nővéred írását. Olvasd ezt, a házasságunkat tudatja benne veled.

MÁRKI *(olvassa)*. — Én szerencsétlen! . . . Az öcsém . . . a nővérem fia! . . .

ST. GERMAIN. — Megmenthetem! . . . Vezess hozzá! . . .

MÁRKI *(ordítva)*. — Nepomuk!

ST. GERMAIN. — Mit akarsz vele?

MÁRKI. — Csak ő tudja, hol van Henrik . . . csak ő mondhatja meg neked!

ST. GERMAIN. — Ő? . . . Ő már halott!

MÁRKI. — Halott? Ki ölte meg?

ST. GERMAIN. — Isten büntető keze!

MÁRKI. — Akkor elveszett a fiad . . . én semmit se tudok róla!

ST. GERMAIN. — Átkozott!

MÁRKI. — Kegyelem . . . kegyelem . . . Lásd, én is bűnhődöm . . . Megtáltam az öcsém . . . és elvesztettem . . . Ó! Irgalom! . . .

ST. GERMAIN. — Soha! Te az enyém vagy, nem menekülsz előlem. Nézz a szemembe, nyomorult, még most is úgy tudsz hazudni, mint előbb, de követni fogsz, kerüljön bármibe! Ha életben találjuk

Henriket... ám jó! De, ha meghalt... a hullája előtt aprítlak össze!.. Gyere!.. *(magával akarja hurcolni, a márkí azonban ájultan roskad a székebe).*

3. JELENET

Előbbieket, JANKÓ, HERMANN.

HERMANN *(Jankóhoz)*. — Itt van.

ST. GERMAIN. — Szegény Henrik, elveszett.

JANKÓ. — Nem, megmenekült!

ST. GERMAIN. — Mit beszélsz?

JANKÓ. — Amikor az állítólagos Dagobert hulláját kikutattam, egy kulcsot és egy írást találtam nála.

ST. GERMAIN *(izgatottan átfutja a papírt)*. — Ah! Most már tudom, itt van a házban! *(megöleli Jankót)*. Hűséges, derék fiú vagy, Isten segítségével már másodszor mentesz meg!

JANKÓ. — Szívesen tettem gróf úr, már az első pillanatban megtetszett ön nekem.

ST. GERMAIN. — Jertek, jertek! *(a márkíhoz)*. Márki! Az igazság győzött! Ítélni az öcséd fog! *(hármán el)*.

4. JELENET

MÁRKÍ egyedül.

MÁRKÍ. — Irgalom! *(mind jobban magához tér)*. Ölj meg inkább! *(körülnéz)*. Senki... Rettenetes álmom volt... *(meglátja nővére levelét)*. Nem, mégsem volt álom... ez a levél... a nővérem... Igen... Rená-

tusz volt. Segít-e rajtam valaki? Egyedül vagyok...
 Úgy félek... A falak beszélnek és vádolnak... Rémalakok ugrálnak körülöttem... gúnyolnak... Ó, félek...
 Félek!!... Holttestek... Nepomuk és Henrik... a nővérem fia... az öcsém!... Én öltelek meg... kétszer gyilkoltalak meg... *(kiabálva)*. Henrik!... Henrik!... *(jobbra kinyílik az ajtó, kívül látni Henriket)*.

HENRIK *(még kint)*. — Ki hív?

MÁRKI *(kétségbeesetten felkiált és térdre hull)*.

5. J E L E N E T

MÁRKI, HENRIK.

HENRIK *(bejön, megáll, körülnéz)*. — Hol vagyok?...
 A szemeim... Világos van... Emberek... Az egyik innom adott... azt mondták! menj... A másik sírt...
 Mi csillog úgy? *(a gyertyatartóhoz megy, megfogja)*.
 Ah! Gyertyák... Istenem... *(kiáltva, boldogan)*. Látok!!... *(pár lépést tesz)*.

MÁRKI. — Ki jön?... Kegyelem, kegyelem!... Rémes kísértet!... Igen, én öltelek meg!... Ne nézz rám... Irgalmazz!...

HENRIK. — Kicsoda ön?... Mit akar ön?

MÁRKI *(hozzá küszik)*. — Kérve kérek... Henrik szelleme tűnj el... beismerem a vétkem... én öltelek meg!... én...

HENRIK. — Ja, most már értem. Ön a márkí, az én halálos ellensége!

MÁRKI. — Én... ellenséged? Ó, ha tudnád, ha tudnád... *(megfogja a kezét)*. Istenem... nem hideg a

keze! Hát élsz? Élsz! Ó bocsáss meg, Henrik. A nagybátyád vagyok... szegény anyád testvére!

HENRIK *(elhúzódik)*. — Ön? Ön a nagybátyám?... Lehetetlen!... Ha a bácsikám lenne, nem tett volna olyan sok rosszat nekem, nem rabolt volna el, nem akart volna megölni.

MÁRKI. — Ha tudnád mit szenvedek, Henrik! Ha tudnád milyen igaz szívvel bánom mindazt a rosszat, amit tettem!... Szánj meg! Ne átkozz!

HENRIK. — Én nem tudok gyűlölni *(ebben a pillanatban megjelenik az ajtóban St. Germain és Hermann)*.

6. JELENET

Előbbieket, ST. GERMAIN, HERMANN.

MÁRKI. — Hát megbocsátasz?

HENRIK. — Megbocsátok!

MÁRKI. — Áldjon meg érte a jó Isten, te angyal. Most már jöhet a halál... Nem taszítottál el magadtól és a te jó anyád is meg fog bocsátani. *(St. Germain hozzá megy)*. Renátusz! Ó *(arcát kezeibe temeti. Pillanatnyi csend)*.

HENRIK *(hol a grófot, hol Hermannnt vizsgálja, végre az utóbbihoz megy, feléje nyújtja a kezét)*. — Hermann!

ST. GERMAIN *(félre)*. — Ó én szerencsétlen, engem nem ismert meg!

HENRIK. — Te vagy Hermann... megismerlek, olyan vagy amilyennek a szegény vak elképzelte... A szívem hamarább meglátott, mint a szemem.

HERMANN
riket). —

ST. GERMA

pár nap

Franciaor

tenetesen

maradsz.

ne rólam

lázna...

jó emlé

téged. A

radnak.

Saint G

felel rá

HENRIK.

imádkoz

MÁRKI (sz

amelyre

úr, nem

lenne

és mo

Ezen a

Ön át

vágyon

róla n

utolsó

elé...

apád

HENRIK

Hát

ST. GE

HERMANN (*St Germainre mutatva hozzávezeti Henriket*). — Henrik!

ST. GERMAIN (*nagyon meghatva*). — Kicsi Henrik... pár nap múlva elutazom... Elhagyom Párizst és Franciaországot, ezt a szép hazát, ahol olyan rettenetesen sokat szenvedtem... Te... Hermannál maradsz... Ha azonban valaki megvetőleg beszélné rólam előtted... ha valaki az emlékemet gyalázná... ne gondolj rosszat rólam... őrizd meg jó emlékezetedben a barátodat, aki megmentett téged. Az én jókívánságaim és áldásom veled maradnak. Ne higgy a gyalázatos beszédeknek, amiket Saint Germain grófról fogsz hallani, csak annyit felelj rájuk: úgy szeretett, mint az apám! (*átöleli*).

HENRIK. — Gróf úr, örökké hálás leszek Önnek és imádkozni fogok Önért.

MÁRKI (*szakadozva beszél, egy papírt tart a kezében, amelyre a jelenet alatt írt valamit*). — Nem, gróf úr, nem hagyhatja el őt... Emberfeletti áldozat lenne ez... Az Ön címerének holnap oly tisztán és mocsoktalanul kell ragyogni, mint a nap... Ezen a papíron egy bűnös vallomása olvasható... Ön át fogja ezt adni a királynak... Méltóságát, vagyonát, tekintélyét vissza fogja kapni... Legyen róla meggyőződve... És most Henrik halld az én utolsó kijelentésemet, azután megyek az örök Bíró elé... (*St. Germainre mutat*). Itt... áll... az... apád!!

HENRIK (*boldogan*). — Istenem!... Jóságos Istenem!... Hát nem csalt az érzésem!

ST. GERMAIN (*átöleli*). — Fiam! Ez a pillanat minden

fájdalmamat elfeledteti (*kint halkan megkondul a harang*).

HERMANN. — A kolostorban harangoznak. A szerzetesek imádkozni mennek.

MÁRKI (*feláll erőt vesz magán*). — A kolostor harangja? ... Az ég üzenete ez, mellyel hív és én követni fogom (*határozottan*). Ha a gáztett és dicősségvágy eltávolított Istentől, a bánat és magány ismét vissza vezetnek hozzá (*Henriket megcsókolja, a többiekkel kezefog*). Legyetek boldogok és imádkozzatok értem! Isten áldjon! (*el*).

ST. GERMAIN. — Mily csodálatos megtérés!

HERMANN. — Arra tanít, hogy Isten nagy az igazságosságban, de még nagyobb a jóságában és irgalmában.

FÜGGÖNY

sz. VIG MON

1. sorozat A

Mikévelőink többszöri tel
szereplésük első monológ s
egy sikerrel adott magánjelen
a Pesti-Pesti-Budán egy vidék
szemlől számol be zamatos vi
a sorozatvásárló kálváriája
erőben, melyben a hős a
színpadon. — Elejétől végig kacag
színpadon meg tudjuk, hogy el
nem bódult be a jazznak.
a kis hírdő javulását mutatja

sz. ARNYÉK

Összeállította Schön

Jelen füzetünkkel új s
térbe, az eddig nálunk nem
szereplő kevés kellekkel, ügye
szereplést kellene. Az első
szereplő: Gézengúzok: Ké
szereplésben. — Séta a világú
a Csupa ötlel, csupa nevelés.
szereplő műtetei. — A lovag
szereplés, melyben a hőhöz is
a Huru szenzációs kalalan

69. sz. A MÁ

Dráma 5 felvonásban
férfiszereplő - Történelm
műves műhelye, díszes
150 pengő - Az előadás
hető meg.

Elejétől-végig lebil
ben mellő párja Dumes
Germain gróf, akit Julien
gróf kiszabadul, hosszú
dijja elrabolt gyermekét
a legnemesebb módon.

67. sz. VÍG MONOLÓGOK

I. sorozat Ára: 1 pengő.

Műkedvelőink többszöri felszólításának teszünk eleget, mikor közrebocsátjuk első monológ sorozatunkat. Négy kitűnő, sokszor nagy sikerrel adott magánjelenetet tartalmaz füzetünk. A „Béres Pista Pest-Budán” egy vidéki sógornak Pesten szerzett tapasztalatairól számol be zamatos vidéki stílusban. — Egy szerencsétlen sorsjegyvásárló kálváriája tárul elénk a „Minden második nyer”-ben, melyben a hős a színpadon nyeri meg a főnyereményt. — Elejétől végig kacagós a „Legszebb szó a verkliszó”, amelyből megtudjuk, hogy él még egy muzsikás, aki hangszerével nem hódolt be a jazznak. — Végül a „Pákosztos Pista” egy torkos kisfiú javulását mutatja be bájos és eleven stílusban.

68. sz. ÁRNYÉKJÁTÉKOK

Összeállította Schön Róbert — Ára: 1'20 pengő.

Jelen füzetünkkel új szint viszünk a műkedvelő-színjátszásba, az eddig nálunk nem igen kultivált árnyjátékokat. Fenti játékok kevés kellékkel, ügyes rendezés mellett burleszk-filmszerű benyomást keltenek. Az első öt árnyjáték címe és tartalma a következő: **Gézenyűzök:** Két betyár mulatságos kalandjai egy csárdában. — **Séta a világűrben:** Fantasztikus kirándulás a holdba, Csupa ötlet, csupa nevetés. — **A csodadoktor:** Egyszerlatán mesébeillő műtétei. — **A lovag bosszúja:** Hajmeresztő középkori történet, melyben a hóhér is működik — **A kis leleményes:** Zoro és Huru szenzációs kalandjai egy kalapüzletben.

69. sz. A MÁRKI BÚNE

Dráma 5 felvonásban — Átdolgozta Hoitsy L. Pál — 20 férfiszerapló — Történik 1760-ban Párisban — Szín: egy aranyműves műhelye, díszes szalón, grófi szoba, börtön. — Ára: 1'50 pengő — Az előadás joga 5 példány vételével szerezhető meg.

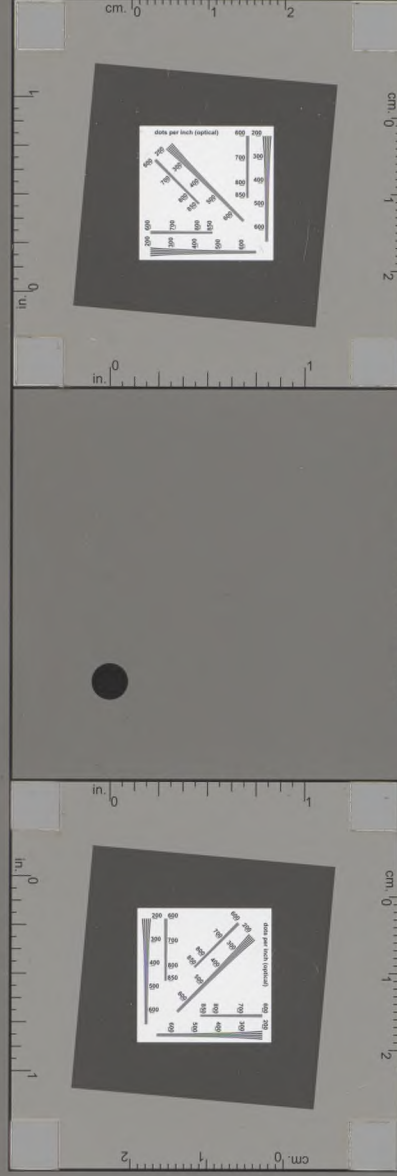
Elejétől-végig lebilincselően érdekes dráma. Érdekességében méltó párja Dumas bármelyik lovagregényének. Hőse Saint Germain gróf, akit Juliani gróf ármányaival a börtönbe juttat. A gróf kiszabadul, hosszú és izgalmas jelenetek során megszabadítja elrabolt gyermekét Juliani márkától, s a márkin bosszút áll a legnemesebb módon: baráti jobbot nyújt neki.

3.8.18.3

ÁRA 1-50 PENGŐ

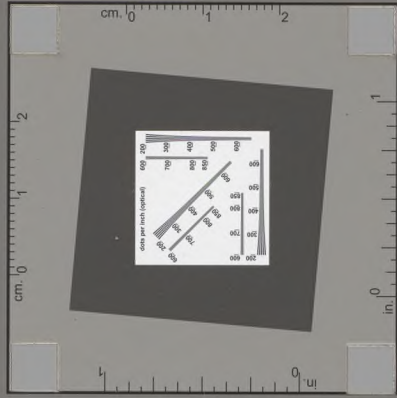

D50 Illuminant, 2 degree observer

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
L*	39.12	65.43	49.87	44.26	55.56	70.82	62.31	39.92	52.24
a*	13.24	18.11	-4.34	13.80	-9.82	-13.80	9.82	38.91	-52.00
b*	15.07	18.72	-22.29	22.85	-24.49	-0.36	59.60	-46.07	30.76

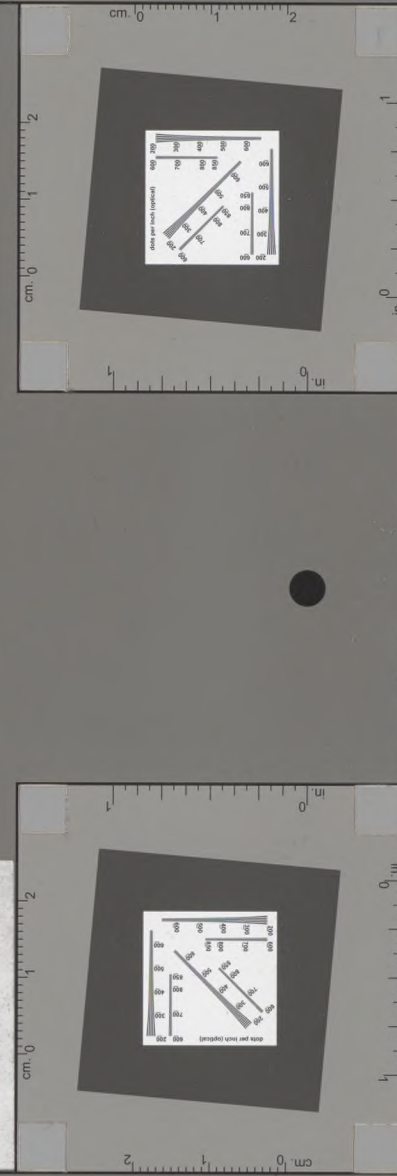
	10	11(A)	12	13	14	15
L*	31.41	38.62	46.07	55.56	65.43	72.05
a*	-0.40	-0.60	-0.75	-0.98	-1.22	-1.28
b*	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00
Density	0.04	0.09	0.15	0.22	0.36	0.51

S/N: D00421

	16(M)	17	18(B)	19	20	21
L*	49.25	38.62	28.86	16.19	8.29	3.44
a*	13.24	18.11	-4.34	13.80	-9.82	-13.80
b*	15.07	18.72	-22.29	22.85	-24.49	-0.36
Density	0.75	0.98	1.22	1.67	2.04	2.42

	22	23	24	25	26	27	28	29	30
L*	31.41	38.62	46.07	55.56	65.43	72.05	72.05	29.37	54.91
a*	-0.40	-0.60	-0.75	-0.98	-1.22	-1.28	1.28	20.98	24.45
b*	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	0.00	-13.80	38.91
Density	0.04	0.09	0.15	0.22	0.36	0.51	0.75	0.98	1.22

Colors by Munsell Color Services Lab

Golden Thread
Version# DL1.1

S/N: D00421

Don Williams

